Üç Aylık Mecmua — Her Tomurcuk bir başlangıçtır...

TOMURCUK

Sayı: 8 - Ağustos-Ekim 2016 - Zilkade-Muharrem 1438

ÖZÜMÜZE YETERİNCE SADIK MIYIZ?

Yayın Türü: Üç Aylık
Yıl: 2
Sayı: 8
Tarih: Ekim 2016 – Muharrem 1438
e-mail: mail@tomurcuk-dergisi.com

Editör:
Hakan Baran
İrtibat No.: 0176/41986471
e-mail: hakan.baran@mgaalen.de

İdare **Yeri:**
İGMG Aalen Fatih Camii
Gül Eğitim Merkezi
Adres: Ulmerstr. 104
73431 Aalen/ ALMANYA

Değerli Okurlarımız

Esselâm, Esselâm

Her geçen sayıda yazar kadrosuna birbirinden kıymetli, muhterem ve muktedir şahsiyetler katabilmeyi başaran Tomurcuk ekibimizi muhabbetle selamlıyor onlara Cenab-ı Hak'tan, dünya çapında neşriyatlar nasib etmesini niyaz ediyorum.

Muazzam bir emek sarf edip, böylesine gül kokulu bir dergiyi okuyucularımıza sundukları, muhabbetli saifeler için, kendilerine müteşekkir olduğumu ve duacıları arasındaki yerimi aldığımı belirtmek isterim.

Garbın âfâkını saran çelik zırhlı duvarların ortasında, filizlenen Tomurcuk, imanlı yüreklere üflenen tılsımlı bir ruh hâlidir.

Tomurcuk, materyalizmin metal yığınlarının tik-tak sesleri arasında, mânâ ve ruh kokan, sâf ve sûfi bir filizleniş muştusudur. Bir müjdeli muştu.. Bir umut, bir yeşeriş, bir duruş ve Hak'tan hakikatli ve Lütufkâr bir olduruş.

Elif duruşlu Tomurcuk gönüllülerine teşekkür, bu oluşu nasib eden Rabbim'e hamd ederim

Vesselâm

el-aciz **Hakan Baran**

Değerli okurlarımız,

bizi sezon tatilinden sonra sizle buluşturan Yüce Mevla'ya sonsuz hamd-ü senalar olsun. Onun habibi, sevgilisi ve dostu olan Rasulullah (s.a.v.)'e salat ve selam olsun.

Kardeşlerim,

yeni sezona enerji ve büyük bir motivasyonla başlamış bulunmaktayız. Her sene olduğu gibi bu sene de teşkilatımız için elimizi taşın altına koyduk. Tabi ki siz kıymetli kardeşlerimin destekleriyle hasbel kader bir şeyler yapmaya çalışacağız Bu süreçte bizlere vermiş olduğunuz desteklerinizden dolayı yönetim kurulu adına şükranlarımı sunar sizi Yüce Mevla'ya emanet ederim

Selam ve dua ile... Şube Başkanı **Yusuf Aslan**

İçindekiler

Sözde değil özde

Müslüman olmak

Emin Uzun

Sözde değil özde müslüman olmak, bir iddianın ötesinde bilinçli bir tercih ve pratik bir karşılığı olan sözleşmenin ifadesidir. Müslüman olmak, anne babadan miras yoluyla edinilen kutsal bir aidiyet değil, bilinçli olarak seçilen gecesiyle, gündüzüyle bedel ödenerek gayret üzerine öğrenilen ve yaşanılan bir kimlik ve hayat tarzı olmak zorundadır.

Gözde değil özde müslüman olmak Allah'ın dinini tertemiz kaynağından ve o kaynaktan çıkan Nebevi örneklikten ders vererek hayata hakim kılmakla mümkündür. Konuştuğu zaman sadece doğruyu konuşan , yalan söylemeyen, insanlara söz verdiği zaman sözünde duran, emanet birşey verildiği zaman hiç bir zarar vermeden aynen geri veren, herkesin kendine güvendiği ve itimat ettiği ne kadar özü, sözü bir müslüman tanıyorsunuz?

Bir toplum böylesi müslümanlardan oluşmuyorsa , bu toplum öz de müslüman bir toplum olabilir mi? M. Akif ne güzel söylemiş: **Kaç müslüman gördümse hepsi makberdedir. Müslümanlar bilmem amma galiba göklerdedir.** Günümüzde iki çeşit müslüman vardır.

Birisi sadece müslüman bir anne babadan dünyaya geldiği için İslami hiçbir değere sahip çıkmasa da inanmadığını söyleme cesareti göstermeyen ve sıkıştığı zaman „elhamdulillah bende müslümanım" , diyen ibadet etme mecburiyeti ile ilgili bir konu olunca „Benim kalbim temiz" ifadesiyle kendini temize çıkarmaya çalışan kimsedir.

İkincisi, dini değerlere sahip çıkan ve dini bir ortamda yüzeysel görevlerini yerine getirdiği halde iman henüz kalbine sinmemiş, özümsememiş kimsedir. Her iki guruptaki insanların değişik özellikleri olabilir. Kur'an sözde müslümanı şöyle tanımlıyor: **„İnsanlardan bir kısmı da inanmadığı halde Allah'a ve Ahiret gününe inandık, diyen kimselerdir. Allah'ı ve insanları aldatmaya uğraştılar; ama kendilerinden başkasını aldatamazlar da farkında olmazlar.**"(Bakara 8-9)

İnsanlardan öyle kimseler var ki aslında gerçek anlamda inanmıyordur, ancak inanan bir toplumun içinde yaşadığı için inanmış gibi görünüyordur. Aslında Allah'a inanmıyor, yada şüpheleri var. Ahiret günü hesap vereceğini düşünmüyor. Dünyadaki hiçbir işini hesap gününe göre düzenlemiyor. Ama açıkça :" **Ben sizin inandığınız gibi Allah'a ve ahiret gününe, hesaba inanmıyorum**" da diyemiyor. Diyememesi acizliğinden değil, belki de toplumun en üst düzeyinde ve seçkinler arasında yer alıyor.

„İnsanları tanımak, denizleri bardak bardak boşaltmaktan daha zordur" diyen Hz. Mevlana insanları gereği gibi tanımanın ne kadar zor olduğunu vurguluyor. Öyleyse neden açıkça inanmadığını söylemiyor ve inanmış gibi yapıyor insan?

Allah'ı ve insanları aldatmaya çalışıyor da ondan. Peki sonu ne oluyor? Sadece kendisini aldatıyor ama bununda farkında olmuyor. Bunların tahlilini Kur'an harika yapıyor: **„Onların kalplerinde hastalık vardır. Allah'ta onların hastalığını arttırmıştır. Onlara , yalan söylemelerinden dolayı acı veren bir azap vardır. Onlara: Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın dendiği zaman: Bizler sadece ıslah edenleriz, derler. İyi bilsin ki asıl bozguncular kendileridir, fakat farkında değillerdir. Onlara: Siz de insanların inandığı gibi inanın denilin**

ce; Beyinsizlerin inandığı gibi mi inanalım? derler. Dikkat edin! Asıl beyinsizler kendileridir, fakat bimezler. İnsanlara rastladıkları zaman inandık derler. Şeytanları ile baş başa kalınca da: „Biz sizin yanınızdayız. Onlarla sadece alay ediyoruz, derler.“(Bakara 10-14)

Allah(C.C) herkesin içini dışını herkesten çok daha iyi bilirken, biz nasıl olur da; Allah bizden iyisini mi bulacak? der gibi kendimizi çok değerli ve önemli konumda görebiliriz. Bir yaptığımız ibadetlere , bir de bu ibadetleri yapmayanlara bakarak haşa **„Allah'ın bize borcu varmış, biz olmazsak onun adını anan kalmazmış, evreni ayakta tutan bizim varlığımızmış“** gibi bir hezeyana kapılabiliriz. Acaba şimdi sabah namazına kalkmış Allah'ın kaç kulu vardır, gaflet içinde insanlar horul horul uyuyor...“ derken kendimize bir pay çıkarmış olmuyor muyuz? Alemlerin Rabbi'ni, kürrelerden zerrelere herşeyin her an zikir halinde olduğunu ve esasen dünyanın bile evrenin büyüklüğü yanında bir kum tanesi kadar hükmümüzün olmadığını idrak edemiyor muyuz?

Namazı göstere göstere kılan, çevresindekilere bakın siz doğru dürüst namaz kılmasını bile bilmiyorsunuz imaları yapıp, kıldığı namaz kendisini kötülüklerden alıkoymayan, alışverişlerinde sahtekarlıklarına ve yalan yeminine engel olamayan bir kişi acaba Allah'ı mı başka inanları mı yoksa kendisini mi kandırıyor?

Tesbihini herkes duysun diye yüksek sesle çeken, giydiği kılık ve kıyafetiyle esaslı Müslüman görüntüsü çizip, okuduğun Sübhaneke›nin ne anlama geldiğinden habersiz yaşayan insan kimi kandırıyor acaba? Yaptığı yardımlarla ,okuttuğu öğrencilerle övünen, yardım yaparken karşısındakini gözüyle yerin dibine geçirip ezdikçe ezen ve kendisini güç ve kudrete malik gören kimse acaba yaptığını sadece Allah rızası için mi yapıyor, yoksa insanların gözünde daha büyük konumda olmak için mi yapıyor?

Konuştuğu zaman sadece doğruyu konuşan, yalan söylemeyen, sözünde duran, emanete sahip çıkan, herkesin kendine güvendiği ve itimat ettiği ne kadar özü sözü bir müslüman tanıyorsunuz? Bir toplum böylesi müslümanlardan oluşmuyorsa bu toplum „sözde müslüman“ bir toplum değil midir?

Allah'ın vaadi yerine gelecektir . Ama sözde değil, özde müslüman olanlar Rabbimiz'in bu vaadine erişecektir. **„Takva sahibi ondan uzak tutulacaktır. Malını veren ve arınan... O hiç kimseden bir karşılık, nimet beklemez. Sadece yüce Rabbi'nin hoşnutluğunu kazanmak için... Elbette o da hoşnut olacaktır**.(Leyl 17-21)

Özde müslümanın göstergesi takvadır. İnfakta bulunmak ve arınmaktır. Rabbinin rızasından başka hiçbir karşılık beklememektir. Asalet Boyda değil soyda, incelik belde değil dilde, doğruluk sözde değil özde, güzellik yüzde değil yürekte olmalı, diyen Hz. Mevlana insanın özünün doğruluğa bağlı olduğunu, doğrulukla insanın kişilik ve karakter kazanacağını ifade ediyorlar. Kazanması yıllar süren, kırılması saniyeler alan ve dağıldıktan sonra tekrar toparlanması için ömür gereken şeye güven denir. İşte bu güveni kazanmanın tek yolu **sözde değil,özde müslüman olmaktan geçer.**

Sultan Süleyman ve Karıncalar

Bir gün deniz, ağaçlar bir başka güzeldi. Sultan Süleyman Han bahçesinde gezintiye çıkmıştı. Orada ağaçlardan birkaç tanesinin yapraklarının buruştuğunu fark etti. Hemen yanlarına yaklaştı ve eliyle tutup incelemeye başladı. Biraz sonra ağaçların neden buruştuklarını anlamıştı. Karıncalar sarmıştı o güzelim dallarını.

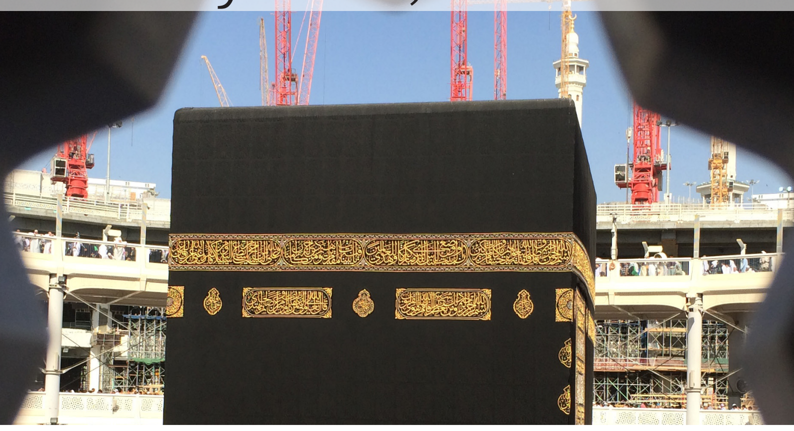
Aklına bir çözüm yolu geldi. Ağaçları ilaçlatacaktı. Böylece ağaçlar karıncalardan kurtulacak ve rahat bir nefes alacaklardı. Fakat birkaç dakika daha düşününce bu fikrin o kadar da iyi olmadığını anladı. Karıncalar da can taşıyordu, ağaçları ilaçlatırsa onlar ölebilirdi. İşin içinden çıkamayacağını anlayan Kanunî, bu konuyu danışmak için hocası Ebussuud Efendi'ye danışmak istiyordu ve hemen bir mektup gönderdi. Diyordu ki mektupta:

Meyve ağaçlarını sarınca karınca
Günah var mı karıncayı kırınca?

Hocası Ebussuud Efendinin cevabı ise en az sorunun uslubu kadar hoştur:

Yarın Hakk'ın divanına varınca
Süleyman'dan hakkın alır karınca.

Sözün En Hayırlısı, Allahın Kitabı'dır[1]

Necmi Atik

Sözün başladığı yerdir Mekke… Sözlerin en güzelinin ve en hayırlısının yeryüzünü şereflendirdiği yer… Alemlere rahmet olarak gönderilen, Ebû Sa'îd'in bildirdiği hadîs-i şerifte "Peygamberlerin (aleyhimüsselam) sonuncusuyum, övünmüyorum. Ben Abdullah'ın oğlu Muhammed'im. Allahü Teâlâ insanları yarattı. Beni insanların en iyisinde yarattı. Allahü Teâlâ insanları fırkalara (kavimlere, ırklara) ayırdı. Beni en iyisinde bulundurdu. Sonra bu en iyi fırkayı kabilelere (cemaatlere) ayırdı. Beni, en iyisinde bulundurdu. Sonra, bu cemaati evlere ayırdı. Beni, en iyi evden (yani aileden) dünyaya getirdi. İnsanların en iyisiyim. En iyi ailedenim. Kıyamette herkes sustuğu zaman ben söyleyeceğim. Kimsenin kımıldayamadığı vakitte onlara şefaat ediciyim. Kimsede ümit kalmadığı bir zamanda onlara müjde vericiyim. O gün her iyilik, her türlü yardım, her kapının anahtarı bendedir. Livâ-i hamd benim elimdedir. İnsanların en hayırlısı, en cömerdi, en iyisiyim. O gün emrimde binlerce hizmetçi vardır. Kıyamet günü Peygamberlerin imamı, hatibi ve hepsine şefaat edici benim. Bunları, övünmek için söylemiyorum. (Hakikati bildiriyorum. Hakikati bildirmek vazifemdir. Bunları söylemezsem, vazifemi yapmamış olurum)" buyuran en güzelle en güzeli, en hayırlıyla en hayırlıyı cem eden, ahlâkı Kur'an olan Habibullah'ın dünyayı şereflendirdiği yerdir yine Mekke ve Mekke dünyanın kalbidir.

Şerfü'l-mekânı bi'l-mekîn (mekanların şerefi orada olanlardandır) anlayışıyla, Mekke'yi Mekke yapan, ahlakı Kur'ân olan, Yesrib'i, Medine-yi Münevvere (nurlu şehir) kılan Rasûlullah (s.a.v.) dir. Dünyanın çeşitli coğrafyalarındaki mekanları da nurlandıran ve kıymetli kılan, gönlünde, dilinde ve amelinde Allah Rasûlü'nün ahlâkı ile ahlaklanan müminlerdir. Yoksa dünyanın değeri; " Dünyanın Allah katında bir sinek kanadı kadar değeri olsaydı, kâfirler ondan bir yudum su içemezdi"[2] hadis-i şerifle ortadadır. "Kalbinde Kur'an'dan bir şey olmayan harab olmuş bir ev gibidir"[3] buyuran Allah'ın Rasûlü (s.a.v.), müminin iman ile karkasını bina ettiği gönül evini, Kur'anın ahlakı ile süslemesi gerektiğine de vurgu yapmaktadır.

Allah'ın Kitabı Gönüllere Hitâbıdır

En güzel surette yaratılan ve yaratılmışların en şereflisi kılınan insanın en kıymetli organı merkezi de kalbidir. Kalp imanın mahzenidir, Rasûlullah'a (s.a.v.) Kur'ân'ın indiği yerdir kalp.[4] İman edip mümin olanın kalbi beytullah olur, arşullah olur, Allah'ın hazinesi ve aynası haline gelir. Rasûlullah'ın (s.a.v.) " Allah sizin dış görünüşünüze ve mallarınıza bakmaz. Ama o sizin kalplerinize ve işlerinize bakar" buyruğuyla nazargâhi ilâhidir kalp.

Abdurrezzak'ın Musannef'inde Ebu Hureyre'den rivayet edildiğine göre Rasul-i Ekrem şöyle buyurmuştur: "Kalp (bedenin) sultanıdır ve onun orduları vardır. Sultan düzgün/iyi olursa askerleri de düzgün/iyi olur. Sultan bozuk/kötü olursa orduları da kötü olur. Kulaklar bu sultanın habercileridir. Gözler bekçileridir. Dil sultanın tercümanıdır. Eller (tebaasını kuşatan) kanatlarıdır. Ayaklar postacılarıdır. Ciğer şefkat ve merhamet kaynağıdır. Dalak ve böbrekler (kendisine yönelen tehlikeleri bertaraf eden) tuzaklarıdır. Akciğer (hayatın kaynağı) nefestir. Sultan iyi olursa askerleri de iyi olur, sultan kötü olursa askerleri de kötü olur." [5]

İmam Gazâli (r.aleyh) şöyle der: "Kalb bir şehrin yahut memleketin hükümdarı gibidir. Beden ise nefsin vatanı, memleketi ve şehri gibidir. Bedenin diğer organları ve kuvvetleri sultanın işçileri ve

sanatkârları gibidir. Akıl ve düşünce ona yol gösteren müsteşarları ve vezirleri gibidir. Şehvet ve arzu beden ülkesine yiyecek ve içecek taşıyan bir hizmetçi gibidir. Öfke ve hamiyet sultanın muhafızları gibidir. Ülkeye erzak taşıyan şehvet ve arzu yalancı, habis ve düzenbaz olduğu halde samimi görünür. Samimiyet görüntüsünün altında korkunç kötülükler ve öldürücü zehirler vardır. Onun asıl vazifesi düşüncelerinde samimi olan vezirlerin düşünce ve tedbirlerine karşı çıkmaktır. O, itirazlarından bir an bile geri durmaz. Beden ülkesinin sultanı hikmetli veziri ile istişare ederek bu habis hizmetkârın iğvalarına aldanmaz, ondan yüz çevirir, söylediklerinin doğru ve hakikat olmadığını tespit ederse, muhafızları onu tedip eder, vezir onu yönetimi altına alırsa, kendisini ve avânesini sultana boyun eğdirirse ülkenin işleri düzelir, âdalet hâkim olur; nefis akıldan yardım alır Gazab'ın hamiyeti ile edeplenirse, öfkeyi şehvete musallat ederse bütün kuvvetleri düzene girer ve ahlakı güzelleşir.[6] Buna göre kalbin iki çeşit askeri vardır. Biri dünya gözü ile görülür, biri de ancak kalp gözü ile görülür. Göz ile görülen askerleri; el, ayak, göz, kulak, dil, dudak… Bunların hepsi kalbin emrinde ve hizmetindedirler. Kalp dilediği gibi bunlar üzerinde tasarruf eder ve istediği istikamete sevk eder.[7]

Kur'ân Kalbe İndiğinde Her Yere İlâhî Sistem Hâkim Olur

Vücut şehrinin hükümdarı olan kalbe, bu şehirde ne ile hükmedeceği, adâlet sistemini neyin üzerine bina edeceği kendisine indirilen Kur'ân'la beyân edilmiştir. Kalıbın kalp ile nasıl hareket edeceği tebliğ edilmiştir. Hak ve adâletle yönetmek üzere hilâfetle vekâleten yüklendiği sorumluluğun esasları kendisine Peygamberler vasıtasıyla bildirilmiştir. Her şeyi idâre eden sistemlerdir. Kalp hükümdarının idârî sistemi de onu yaratanın sistemi, yani ilâhî sistemdir insânî sistemler değil. İlâhi sistemin hâkim olmadığı yerlerde, Hak ortadan kalkar ve bâtıl iş başına geçer. Bâtılın olduğu yerlerde ise hak ve adâletten söz edilemez, zulüm ve haksızlık her yeri kuşatır. Vücut şehri târumâr olur, yıkılır gider. Bu açıdan Efendimizin (s.a.v.) şu ikâzı ne kadar önem kazanır:

"Dikkat edin! Vücutta öyle bir et parçası vardır ki, o iyi/doğru/düzgün olursa bütün vücut iyi/doğru/düzgün olur; o bozulursa bütün vücut bozulur. Dikkat edin! O, kalptir."[8]

Kalbin madden düzgün çalışması nasıl yediği içtiği şeylere dikkat etmesini gerektiriyorsa, hal ve hareketlerinin düzgün olması da mânen beslendiği gıdalara dikkat etmesiyledir. Kabın içinde ne varsa dışına o sızar. Kalbin yansıması olan hal ve hareketlerin düzgün olması içinde besin kaynağının vahiy (Kur'ân) olması zorunludur. Nasıl ki kalıp günde iki veya üç öğün yemekle besleniyorsa, kalpte beş vakitte ve diğer zaman dilimlerinde beslenmeli, güçlenmeli ve insân-ı kâmil olan Rasûlullah'ın (s.a.v.) özelliklerine büründürülmelidir. "Hakikaten, Allah'ın Resulünde sizler için, Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı bekleyenler ve Allah'ı çok zikredenler için en mükemmel bir nümune vardır."[9] Kalbin kilitli kapılarının Kur'an'a açılarak natürel gıdasını almasına müsaade etmek, hakkını teslim etmek, cafcaflı ambalajlarda sunulan zehirli gıdalardan uzak tutmak Rabbimizin emanetine riayet gereğidir.

"Onlar Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalplerinin üzerinde kilitleri mi var?"[10]

Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurur:

"Kalbe kalp denilmesinin sebebi çok değişken olduğundandır. Kalbin misali çöldeki bir ağacın üzerinde asılı kalan kuş tüyünün misali gibidir. Rüzgâr onu bir oraya bir buraya savurur."[11]

Rüzgarın bir oraya bir buraya savurduğu kalp, Kurân limanından uzak kalmış, nefis ve şeytan fırtınalarının içinde dümenini kaptırmış, yönünü tayinden âciz ve batmaya mahkûm olmuş insandan başkası da değildir.

Kalbin ölümü kâinatın ölümüdür, kıyâmetin kopmasıdır

Kıymetli olan şeylerin hırsızdan ve uğursuzdan saklandığını, kilit altında tutulduğunu, başına da bekçiler konulduğunu herkes bilir. En kıymetlinin îmânın saklandığı yer olan kalbin yaman hırsızları olduğunu Rabbimiz bize haber verir:"Şeytan sizin düşmanınızdır, öyleyse siz de onu düşman kabul edin. O kendi taraftarlarını, cehennemlik olmaya dâvet eder"[12] Cehennemlik olmak, îmanın kaybedilmesi anlamına gelmektedir.

Kalbin selâmete çıkarılması, hiçbir şeyin fayda vermediği zamanda Allah'ın huzurunda alnı pâk, yüzü ak çıkmanın yolu kalbi Kur'ân ikliminde muhafaza ederek, hayatımızı Kur'an eylemekle mümkün olacaktır. "O gün ki ne mal, ne mülk, ne evlat insana fayda eder. O gün insana fayda sağlayan tek şey, Allah'a teslim ettiği selim bir gönül olur."[13]

Kur'an'ı okumayan veya okuduğu halde onunla amel etmeyenin kalbi selâmete çıkamamış, ölmüş, kıyameti kopmuştur. Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurur:"Kur'ân Allah'a yüksek sesle yalvarıp şöyle deyinceye kadar kıyamet kopmaz:"(Allahım) Ben okunuyorum ama benimle amel edilmiyor" İşte o anda Kur'ân (yeryüzünden) kaldırılır"[14]

Gıdası olan Kur'ân'dan mahrum bırakılmış bir kalp, yapısına ve yaradılışına uygun olmayan zehirli gıdalarla katledilmiş, üstün özellikleri üzerine kilit vurulmuş, diğer âzâlarda fesâda uğramış, "en güzel özelliklerde yaratılan insan", zehirlendiğinden, sergilediği tutum ve davranışlarla "hayvandan daha aşağı" derekesine düşürülmüş ve hesap meydanında rezil ve rüsvay olmuştur. "Şüphe yok ki kulak, göz, gönül, hepsinden (sahibi) sorulmuş olacaktır."

Şehr b. Havşeb der ki, bir heyet olarak Ümmü Seleme validemize giderek dedik ki: "Ey Mü'minlerin annesi, Allah Resulü senin yanında iken en çok yaptığı dua ne idi?" Onun en çok yaptığı duanın şöyle bir dua olduğunu söyledi:

"Ey Kalpleri bir halden diğer bir hale çeviren Rabbim, benim kalbimi senin dinin üzere sabit kıl." ben kendisine "Ey Allah'ın resulü neden bu duayı çokça yapıyorsun." diye sordum. Şöyle buyurdular: "Hiç kimse yoktur ki onun kalbi Allah'ın parmakları arasında olmuş olmasın, dileyenin kalbini düzeltir, doğru yola kor, dileyenin de kalbini kaydırır, yoldan çıkar." Hadisin ilk râvisi Muaz sonra şu ayeti okur! "Ey Rabbimiz bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi saptırma katından bize rahmet bahşet. Şüphesiz sen bağışı en çok olansın."[15]

(Dipnot)
1 Suyûtî, İtkân, IV, 104; Aclûnî, Keşfu'l-Hafâ, II, 94.
2 Tirmizi, Zühd, 13; İbni Mâce, Zühd, 13.
3 Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'ân, 18; Dârimî, Fedâilü'l-Kur'ân, 1.
4 Bakara 2/97; Şuara Sûresi, 26/194; Furkan Sûresi, 25/32;
5 (Abdurrezzak, el-Musannef, XI. 221) Sembolik anlatımlarla dolu bu rivayet sadece Ebu Hureyre tarafından rivayet edilmemiştir. Beyhaki Abdullah b. Mübarek tarikiyle de rivayet etmiş. (Şuabu'l-îman I/122) ve Ebu Said'den de merfu olarak rivayet edildiğini haber vermiştir. Ebu Davud'a göre bu haber Ka'bu'l-Ahbar'ın mevkuf olarak nakil ettiği bir rivayettir. (Ebu Davud 2/18) Başka bir rivayette ise Ka'b bunu Hz. Aişe vâlidemize anlatmış, Hz. Aişe'de bu sözü Rasulüllah'tan işittiğini ifade etmiştir. (Feyzu'l-Kadir 4/704)
6 Gazâlî, İhya, III. 7, Dâru'l-Fikr, Beyrut.
7 Gazâlî, İhya, 13.
8 Buharî, İman, 39.
9 Ahzab Sûresi, 33/21.
10 Muhammed Sûresi, 47/24.
11 Ahmet b. Hanbel, Müsned IV. 409.
12 Fâtır Sûresi, 35/6.
13 Şuarâ Sûresi, 26/88-89.
14 Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ, 2 / 3007.
15 Tirmizi, Daavât, 89.

Acaba

Uyuyan göllere ay ışığında
Sevginin resmini çizsem kim anlar?
Tomurcuk ayrılıp, gül açtığında
Yağmurun saçını çözsem kim anlar?

Bir mekân kaplamış ne varsa nerde
Kendi ötesini saklar her perde
Sonsuzluğun sona erdiği yerde
Huduttan bir kulaç kazsam kim anlar?

Aşk, kömür beyazı; kin, süt karası
Eklenir yarama her dost yarası
Et oldum bıçakla kemik arası
Cellatla ahdimi bozsam kim anlar?

Doğumda yalan var, ölümde gerçek
Bir şeyler anlatır balık, kuş, çiçek
Kırık gönülleri toplayıp tek tek
Toplayıp göğsüme dizsem kim anlar?

Gün geldi zamanı gömdüm kabire
Dağ oldu aklımın verdiği fire
Bağlasam telaşı çelik zincire
Sabrın derisini yüzsem kim anlar?

İçte deprem olur dışın düğümü
İhlâssız çözülmez işin düğümü
Aklımdan geçeni, düşündüğümü
Okusam kim dinler, yazsam kim anlar

Abdurrahim Karakoç

Mezhepler Tarihi -4-

Hanbeli Mezhebi

Hanbeli mezhebi, büyük İslam alimi ve mezheb imamı olan Ahmed bin Hanbel'in yoludur (Bkz. Ahmed bin Hanbel). Ehl-i sünnet itikadında olan Müslümanlardan amellerini, ibadetlerini bu mezhebin hükümlerine uyarak yapanlara "Hanbeli" denir.
Hanbeli mezhebi islamiyette Ehl-i sünnet itikadı üzerine olan ameldeki dört hak mezhebden biridir. Diğerleri: Hanefi, Şafii, Maliki mezhebleridir.

Hanbeli mezhebinin kurucusu:
Bu mezhebin kurucusu, İmam-ı Ahmed bin Hanbel'dir. 780 de Bağdat'ta doğmuş, 855 te yine Bağdat'ta vefat etmiştir. Hadis ve fıkıh ilimlerinde zamanının bir tanesiydi. İlmi ve kemali çok yüksekti. Üç yüz bin hadis-i şerifi ezbere bilirdi. Öldüğü zaman cenaze namazını yüz kırk bin kişi kıldı.

Hanbeli mezhebinde takib edilen usul:
İmam-ı Ahmed bin Hanbel (rahmetullahi aleyh) dini müşkillerin hallinde sırasıyla şu kaynaklara başvurmuştur:

1. Kitap ve sünnet: Bütün müctehidler gibi Ahmed bin Hanbel de bir işin nasıl yapılacağını Kur'an-ı kerimde açık olarak bulamazsa, hadis-i şeriflere bakar, bunlarda bulabilirse ona göre hüküm verirdi.

2. İcma ve sahabe kavli: Hadis-i şeriflerde de açıkça bulamadığı bir iş için, icma var ise, öyle yapılmasını bildirirdi. İcma, Ashab-ı kiramın hepsinin aynı suretle yapması veya söylemesi demektir. İcmaya "sözbirliği" de denir. Ashab-ı kiramdan sonra gelen Tabiinin de icmasını delil, senet kabul etmiştir. Sahabe kavli (sözü, ictihadı) bulunan bir meselede, kendi ictihadına göre hüküm vermezdi. Sahabenin sözüne göre hüküm verirdi. Hatta, sahabe sözü bulamadığı hususlarda, Tabiinin büyüklerinden olan müctehidlerin ictihadını, kendi re'yine tercih ederdi.

3. Bir mesele hakında, Sahabe veya Tabiine ait bir re'y (ictihad) bulamazsa, zayıf ve mürsel hadislerle amel eder, ona göre hüküm verirdi. Zayıf hadisin de, sahih hadisin bir çeşidi olduğunu göz önünde tutardı.

4. Kıyas: İmam-ı Malik'in "Rivayet yolu"nu ve İmam-ı A'zam'ın "Rey ve Kıyas yolu"nu almış ise de, pekçok hadis-i şerif ezberlediğinden, önce hadis-i şeriflerin birbirini kuvvetlendirmesine bakarak ictihad etmiştir. İctihadda bu usul, sadece Ahmed bin Hanbel'e aittir.

Hanbeli mezhebinde birçok alim yetişmiştir. Bu alimlerin başında, Ahmed bin Hanbel'in kendi oğulları Salih ve Abdullah gelmektedir. Bu mezhebin esasını yaymak hususunda üstün gayret gösteren alimlerden biri de Ebu Bekir el-Hallal dir. Seyyid Abdülkadir Geylani de, Hanbeli mezhebinin esaslarını yayan alimlerdendir.

Ahmed bin Hanbel'in „El-Müsned'i" en meşhur eseridir. Oğlu Salih, çeşitli kimselere yazdığı (Mektuplar)la babasının mezhebini yaymıştır. Abdülkadir Geylani „Futuhul Gayb" ve „Günyetüt-Talibin" kitapları ile, Abdurrahman el-Cezeri'nin „Kitabül-Fıkhı alel Mezahibil-Erbaa'sında", bu mezhebin esasları en geniş şekilde açıklanmaktadır. „El-Mugni", „El-İkna", „Bülugul-Emani" adındaki eserler de Hanbeli fıkhı üzere yazılmıştır.

İSTİKAMETTE ABİDEVİ BİR MİSAL

HZ. ALİ

Muhammed Emin Yıldırım

Hz. Ali'yi yazmak gerçekten çok kolay bir iş değil; hele hele onun hayatını bir kaç sayfaya sığdırmak hiç kolay değildir. Çünkü Hz. Ali dediğimiz zaman, Efendimiz (sas)'den sonra hakkında en fazla konuşulan, kitaplar yazılan, değerlendirmeler yapılan biri demiş oluruz. Malumunuz insanlık tarihi içerisinde hakkında en fazla kitaplar kaleme alınan, şiirler dizilen, makaleler ve araştırmalar yapılan Efendimiz'dir. Efendimiz'den (sas) sonra kimdir dediğinizde hiç tereddütsüz Hz. Ali'dir deriz. Gerçekten Hz. Ali ilk günden bu tarafa böyle bir hususiyeti olmuştur. Bu iddiamızı belki son yüzyılda yazılanların üzerinden söylediğimiz zan edilebilir. Ancak biz bu iddiamızı Hz. Peygamber dönemi ve hemen sonrası içinde söylemekteyiz. Ahmed b. Hanbel, Hz. Ali'nin bu özelliği için diyor ki: **"Hz. Ali'nin hayatı için nakledilenler o kadar çoktur ki, başka hiçbir sahabe için böyle bir nakil olmamıştır."** Dolayısı ile Hz. Ali'nin hayatını öğrenmek bir yönü ile kolaydır; bir yönü ile de çok çok zordur. Kolaydır; hayatına dair kütüphanelerimizde binlerle ifade edilen kaynaklar mevcuttur. Zordur; hangisini öne alıp, hangisini geriye bırakacaksınız, neyi anlatıp neyi anlatmayacaksınız; seveni çok olduğu için düşmanı da çok olan bir şahsiyetin hayatı hakkında söylenenlerin sahih olanlarını nasıl tespit edeceksiniz? İşte Hz. Ali›nin hayatı böyle bir hayattır.

Hz. Ali, Miladi 600 yıllarında Mekke'de, bir rivayete göre ise Kâbe'de doğuyor; Miladi 661'de bir Ramazan gecesinde, tam tarihini de söyleyeyim, onun destan yazdığı bir tarihtir çünkü bu tarih, 17 Ramazan yani bir Bedir yıldönümünde de, yaralanıyor ve dört gün sonra 21 Ramazan›da da dünyasını değiştiriyor. Miladi olarak 61, Hicri olarak 63 yıllık bir hayatın sahibi olan Hz. Ali, akıllara gelecek her türlü güzel vasfın, övülecek ahlakın, yapılacak işin, makamın, mevkinin, görevin, her şeyin hakkını ödeyen biridir. **Bundan dolayı Hz. Ali, bir işin değil, her işin adamıdır.**

Onun hayatında var olan özelliklerden bir tanesi herhangi bir sahabî de olsa, o sahabîye gurur ve övünç olarak yeter. Mesela; bir sahabî efendimiz, sadece vahiy kâtibi olsa, çok kabiliyetli bir komutan olsa, çok iyi bir idareci olsa, halife olsa, eline aldığı kılıcın hakkını ödeyen bir asker olsa, taşıdığı sancağı düşürmemek için elinden geleni yapan bir sancaktar olsa, çok güzel Kur'an okuyucusu yani güzel sesli ve sedalı bir kârî olsa, Kur'an'ı çok iyi anlayan ve yorumlayan bir müfessir olsa, İslam'ın inceliklerine çok iyi vakıf bir hâkim olsa, bir hikmet kahramanı olsa, çok iyi bir muallim olsa, hüküm vermede emsalsiz bir kâdı olsa, Bedir ashabından olsa, Uhud'un sadıklarından olsa, Hendek'in mücahitlerinden olsa, Beyatü'-r-Rıdvan'ın el verenlerinden olsa, Allah'ın Aslanı lakabının sahibi olsa, Haydar-ı Kerrar diye isimlendirilse, Murtaza lakabının sahibi olarak, Allah'tan razı, Allah'ta ondan razı olan biri olsa, Kerremallahu veche Allah yüzünü kat kat ikramlandırsın ifadesinin sahibi olsa, Peygamber evinin damatlarından biri olsa, Hz. Peygamber'e amcaoğlu olsa, Peygamberin neslini devam ettiren biri olsa, ilk Müslüman olanlardan olsa, hayatını şehit olarak sonlandırsa; aklınıza ne geliyorsa söyleyin; bu özelliklerden sadece bir tanesi bir sahabî efendimizde olsa; o sahabî için şeref olarak, övünç kaynağı olarak yeter. Ya bu saydıklarımızın hepsi bir şahısta olsa ve daha sayamadığımız yüzlerce vasıfta onda olsa ne olur o şahıs? Bunun bir tek cevabı vardır; o da o sahabî olsa olsa Hz. Ali olur. Çünkü Ali›den başkasında bu kadar vasıf bir arada toplanmamıştır. Böyle bir ayrıcalık başka birilerine nasip olmamıştır.

İşte bundan dolayı Hz. Ali demek zordur. Hz. Ali dersiniz; ondan sonra şaşırır kalırsınız, neyi yazayım, neyi anlatayım, neyi anlatmayayım, ne dersem Ali'yi anlatmış olurum. Ne demesem eksik bırakmış olurum. Böyle zor olduğu için yapılacak en iyi şey bir çerçeve çizmek ve sadece bir noktada yoğunlaşmaktır. Belki böyle yapmak Hz. Ali'yi her yönü ile anlamamıza engel olacak ama hiç değilse bir yönünü anlamamıza yardımcı olacaktır.

Nedir peki bizim üzerinde duracağımız yön? Buna geçmeden bir soruya cevap bulmamız gerekecektir. Efendimiz'in (sas) nazarında Hz. Ali'nin değer ve kıymetini bilmeyenimiz yoktur. Bugün yüzlerce hadiste biz Efendimiz'in Hz. Ali hakkında neler söylediğini okuyoruz. O hadislerin her biri Efendimiz'in dünyasında Hz. Ali'nin yerini bize söylüyor. Hatırlayın mesela; kendisine kardeş kılmasını, Efendimiz'in (sas) canından bir parça olan Fatıma'sını onunla nikâhlayarak, cennet gençlerinin efendileri olan Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin'in babası olmasını ve daha neler, neler…

Hz. Ali'nin dünyasından da Efendimiz'e (sas) bakarsak, yine birçok rivayet görürüz. O rivayetlerin birinde Hz. Ali diyor ki: **"Bir deve yavrusu nasıl annesinin ardından ayrılmadan sürekli annesini takip ediyorsa, ben de Efendimiz'i (sas) annesini takip eden bir çocuk gibi hayatım boyunca takip ettim."** İşte Hz. Ali›nin dünyasında Efendimiz›in böyle bir yeri vardı; dolayısı ile Efendimiz (sas) Hz. Fatıma'nın babası, ama bu yönü ile Hz. Ali'nin annesi gibi idi.

Bir deve yavrusu nasıl annesini takip etmiş ise, o da öyle takip etmiş, Kâbe'de doğar doğmaz onu ilk kucağına alan Efendimiz olmuş; adını annesi babasının adı olan Esed, koymak istediğinde de; **"onun adı Ali olsun"** demiş, adını bile Efendimiz koymuştu. Beş yaşına kadar babasının evinde kalmış, Efendimiz'in yaşı otuz olunca vefa göstermiş amcasının evine, diğer amcası Abbas'ı da alarak Ebû Talib'in yükünü hafifletmek istemiş, yanına varmış tekliflerini dile getirmiş… Ebû Talib önce yok falan demişse de; sonra: "Akil'i bana bırakın, diğerlerini alın" demiş; Hz. Abbas, o günler on beş yaşındaki Cafer'i almış, Efendimiz ise beş yaşındaki Ali'yi almıştı. Efendimiz (sas) küçük Ali'nin elinden tutup, Haticesine emanet ettiğinde söylediği söz şu olmuştu: **"Ey Haticem! Ben öyle birini seçtim ki, Allah onu benim için seçmiştir."** Nasıl seçildiğine âlem çok yakın bir zamanda şahit olacaktı**.**

O günlerde daha nübüvvetin gelişine beş yıl var; beş yıl boyunca Ali, Efendimiz'in terbiyesindedir; sonra yirmi üç yıl bila fasıla bu terbiye devam edecektir. Yirmi sekiz yıl boyunca Hz. Ali, ileri de Ehli Beyt Mektebi'nin en başmuallimi olmak için nübüvvet mektebinin, peygamber mektebinin en baş talebesidir.

Bir kez Allah Resulü'nü gören, ne görmesi mülaki olan, mümin olarak karşılaşan, bir kez Efendimiz'in nefesini hisseden sahabî oluyor, o sohbeti risaletin insibağından nasipleniyordu. Peki, bir insan Hz. Peygamber'in (sas) yirmi sekiz yıl gecesine, gündüzüne, seferine, hazarına şahit olsa o insan ne olur? Ne olacak Hz. Ali olur. Hz. Ali, Peygamber ikliminden bu manada en fazla nasiplenen, en bahtiyar şahıstı. Hz. Hatice validemiz Efendimiz'den önce iki evlilik yapmış, bundan biri kız, ikisi erkek üç çocuğu olmuştu. O çocuklardan biri Hind b. Ebî Hale idi. Onu Efendimiz çok sever, öz çocuklarından ayırmazdı. Bundan dolayı da Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin ona dayı derlerdi. Efendimiz'in vefatından sonra Hind bir an olsun Hz. Ali'nin arkasından ayrılmadı, zaten en son Cemel savaşında da, Hz. Ali'nin saflarında şehit oldu. Ona soruyorlar: "Sen neden hep Ali'nin arkasındasın, başka biri mi yok, neden hep Ali ile berabersin**."**Hind bu soruya şöyle cevap veriyordu: **"Yoksa siz hissetmiyor musunuz? Ali'den Efendimiz'in kokusu geliyor."**

Hz. Ali'den gerçekten bu koku geliyordu. Hz. Ali'den bu kokunun gelme sebebi de, Hz. Peygamber'i bir gölge gibi takip etmesi idi. Hz. Ali bu takipte çok şey öğrenmişti. İşte o öğrendiklerinden biri, hem de en önemlilerinden biri hiç şüphesiz; **"Festakim kema ümirt"** emrinin gereği olarak istikametti. Hud Süresi'nin 112. ayeti olan bu önemli ifade, İbn Abbas'ın deyimi ile; **"Efendimiz'e nazil olan en ağır ve en zor ayetti."** Böyle olduğu için, Efendimiz (sas): **"Beni Hud Süresi ihtiyarlattı**" demişti. Başka bir hadiste: "**Hud Süresi ve kardeşleri»** deyip, birkaç süreyi daha saymıştı. Demek ki, Allah'ın istikamet talebi, gerçekten bu işin ne demek olduğunu bilenlerin belini kıran bir talepmiş, saçlarını ağartan bir talepmiş, bedenlerini ihtiyarlatan bir talepmiş...

Hz. Ali, Peygamber'in evinde, sinesinde ve hayatında istikametin ne demek olduğunu çok iyi öğrenen biri olarak, bunun gereğini yerine getirme adına çok gayret etmiş ve gerçekten istikameti hayatının hiçbir devresinde eksik bırakmamış, gereği ne ise onu yerine getirme hususunda, başına geleceklere aldırmadan, kaybedeceklerine takılmadan, elinden çıkacaklarının hesabını yapmadan gerekeni yapmıştır.

Biz onun 63 yıllık hayatının çocukluk devresi olan ilk beş yıllık hayatını dikkate almazsak, geriye kalan 58 yıllık hayatını üç temel devreye ayırabiliriz.

1. Devre: 5 yıl nübüvvet öncesi Efendimiz'in yanında geçirdiği devre, 23 yılda nübüvvet devresi, toplam 28 yıllık hayatının ilk devresi...

2. Devre: Kendinden önce halife olan Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman dönemlerinde geçirdiği 25 yıllık hayatının orta devresi

3. Devre: 5,5 yıl süren hilafet yılları yani hayatının son devresi...

Bu üç devreyi; yani Hz. Ali'nin hayatının ilk, orta ve son devresini şöyle ne üzere yürüdüğünü görmek için bir tasnife tabi tutsak ve bu işi kavramlar üzerinden yapsak karşımıza çıkacak tablo şudur:

1. Devre yada ilk devre: Teslimiyet, Samimiyet, Fedakarlık ve İstikamet

2. Devre yada orta devre: Vahdet, Selamet, Vakar ve İstikamet

3. Devre yada son devre: Hakkaniyet, Adalet, Kararlılık ve İstikamet

Bu kavramların hepsinin üzerinde durmak lazım, ama buna imkânımız yok; ancak fark ettiğiniz gibi hayatının üç devresinde de Hz. Ali'nin hayatında ortak bir vasıf vardır ki; bu da, istikamettir. İşte Ali dediğimiz zaman aslında bir istikamet misali, istikamet insanı, istikamet modeli demiş oluruz. Hz. Ali dediğimizde yedisinde ne ise yetmişinde de aynı çizgide bir istikamet insanı demiş oluruz. Ali dediğimizde istikamet alanında sözleri ile değil hayatı ile rehber olan biri demiş oluruz.

Ne demek istikamet? **Hak yolda, hakka yaraşır bir biçimde durabilmek, yürüyebilmektir.** *İhdinassıradal müstakim* diye dua ettiğimiz; bizi dost doğru yola ilet; dediğimiz o yoldur. Her müminin en büyük vazifesi o yola revan olup, kulluk yolunda yürümek olduğu için, istikamet, bir müminin olmazsa olmaz bir vasfıdır. Dolayısı ile bir mümine, cesaret, tevazu, celadet, heybet, izzet yakışır; ama istikamet hepsinden daha fazla yakışır. Çünkü istikamet yoksa savrulunur, istikamet yoksa rüzgâr nereden eserse o yöne teveccüh edilir, istikamet yoksa gençken söylenenler olgunlukta unutulur, istikamet yoksa doğru yola varmış olsa bile doğru bir biçimde yürüme mümkün olmayabilir. **İstikamet yoksa; cesaret zorbalığa, tevazu zillete, celadet zulme, heybet ve izzet kibre dönüşebilir. İstikamet yoksa hak dava, batıl yollarla temsil edilmeye çalışılır. İstikamet yoksa, ilk günkü heyecan ve aşk son güne kadar korunamayabilir.**

Ama istikamet varsa; insan dağ gibi sabitkadem olur; sarsılmaz, sarsıntı geçirmez; rüzgâr nereden eserse essin o hak bildiği çizgiden vazgeçmez; birileri küsecekmiş, birileri darılacakmış, birileri kızacakmış, birileri alkışlayacakmış, birileri şöyle yapacakmış böyle yapacakmış, bunların hiçbirine takılmaz.

Bu çizgiyi muhafaza etmek çokta kolay değildir. Bu çizgiyi muhafaza eden: **"Haklı olmak kadar, haklı kalmak ta önemlidir"** diyen, bunu dediği için de başına gelmemiş iş kalmayan Hz. Ali gibi istikamet insanı olmuştur. Peki, insan nasıl hak ve hakikat uğruna savrulmadan istikamet üzere kalabilir? Aslında, **istikamet Allah'ın hayata çaktığı çividir.** Bu çiviyi Allah ihsan ve ihlâs şuurunu elde eden, attığı her adımı Allah için atan, bakışlar ondayken değil, kürsülerde iken değil, hayatın içerisinde bin bir imtihan ile baş başa kalınca bile, başına binlerce iş gelme pahasına bile derin bir ihlâs ve ihsan şuuru ile hareket edenin hayatına Allah bahşeder.

Hz. Ali böyle bir ikramı nasıl elde etmişti? O, on yaşında Müslüman olmuş, daha çocuk iken, daha rüyalarına bile şirk, günah, çirkinlik girmemiş iken, tertemiz bir sine ile Peygamber'in terbiyesinde yetişmiş; en büyük ihlâs ve ihsan muallimінden dersler almış; Allah'ı O'nunla (sas) tanımış, iman derecesini öyle yükseltmiş ki; **"Vallahi gaybin perdeleri açılsa benim imanımdan zerre miktarı bir şey değişmez"** demişti. Bu sözü Hz. Ali'ye söyleten şu idi: Hz. Ali varacağı, elde edeceği en kemal noktaya varmıştı. **Öyle bir imanı** hayatına hâkim **kılmıştı ki, gaybî** olan her şeye kesinkes inanmıştı. Cennete, cehenneme, haşire, hesaba, meleklere, cinlere, aklınıza gelen her gaybi meseleye Allah kitabında anlatmış, Peygamberi sözleri ile anlatmış;

İstikamet;

Hak yolda, hakka yaraşır bir biçimde durabilmek, yürüyebilmektir.

Hz. Ali'de *ilme'l yakin, ayne'l-yakin, hakke'l yakin* derecesinde inanmıştı.

Bir insan böyle iman ederse, artık durur mu? Hak bildiği davadan geri kalır mı? İş başa düşünce kendini bir an geri çeker mi? Hz. Ali'nin 10 yaşında başlayıp, Miladi olarak 61 yaşında biten kulluk çizgisi işte böyle bir çizgidir. Nübüvvet öncesi o evde Hz. Hatice'nin terbiyesi ile yetişen Ali, on yaşlarında iman ile tanışmış, Hz. Hatice'den sonra iman etme ve namaz kılma şerefine nail olmuştu. Enes b. Mâlik'in rivayeti ile: **"Peygamber (sas) pazartesi günü peygamber olarak görevlendirildi. Salı günü ise Ali ile birlikte namaz kıldı."** müjdesini elde etmişti.

On üç yaşlarında, Efendimiz (sas) genel davetin ilk safhasında en yakın akrabalarını İslam'a davet ederken, Hz. Ali de oradaydı; Efendimiz'in (sas) o gün ona verdiği görev, gelen davetlilere su ve süt ikram etmektir. Efendimiz (sas) bu yeni davetin mesajlarını akrabalarına duyururken, orada Hz. İsa'nın rolüne bürünerek, onun feryadı gibi: **"Allah'a giden yolda bana kim yardımcı olacak"** diye haykırmaya başlayacaktı. Amca Ebû Leheb sinirlenecek: "Yazıklar olsun sana bizi bunun için mi davet ettin" diyecek, davette hiçbir şeyin konuşulmasına imkân vermeyecekti. Ertesi gün Efendimiz (sas) davetini tekrarlayacak, orada da Efendimiz (sas) hiçbir şeye takılmadan haykırışını devam ettirecek, ama her seferinde daveti karşılıksız kalacaktı. Bunun üzerine Hz. Ali, elindeki su kırbasını yere bırakacak ve "ben" diyerek sağ elini havaya kaldıracaktı. O el o gün "ben" diyerek havaya kalkmış ve o günden sonra tam elli bir yıl boyunca da hiç **aşağıya inmemiştir. Hz. Ali'nin "ben" demesi, başta Ebû Leheb olmak üzere orada hazır bulunanların alaylı sözlerine konu olacaktı. Diyeceklerdi ki: "Ey Muhammed! Sana bu çocuk yeter, bizi bırak! Bu çocuk sana yeter!" Onlar alay etmişlerdi; ama tarih gösterecekti ki, gerçekten o çocuk, Efendimiz'e (sas) yetecekti. O çocuk nübüvvet davasının oğlu olarak, risaletin davasının abisi olarak bu davaya yetecekti.**

O gün orada havaya kalkan el, bir daha aşağı inmeyecekti. İşkenceler, baskılar döneminde o el hep havada, Şib-i Ebi Talip denen muhasara günlerinde o el hep havada, Taif'e gitmeye hazırlanan Peygamber'in karşısında o el hep havada, Akabe'nin zorlu yollarında o el hep havadaydı. Yirmi üç yaşlarında bir delikanlı iken, Efendimiz'e (sas) hicret yolu gözükmüş; Efendimiz (sas) sadık dostu Hz. Ebû Bekir ile o zorlu yola revan olacağı sırada, Hz. Ali'yi yatağına yatması için seçecekti. Peygamber'in yatağına yatmak demek, kalkmak **için değil ölmek için yatmak demekti. Ali, bunu bile bile: "Tamam Ya Resulullah!" diyecek ve o yatağa ölmek için yatacaktı. Hz. Ali'nin bu tavrı aynen atası** Hz. **İbrahim'e benzemekteydi. Hani** Hz. **İbrahim, Nemrud'un yaktırdığı ateşe yanmak** için atlamış, ama ateş ona karşı serin ve selamet olmuştu ya; aynen Hz. Ali de o yatağa ölmek için yatacak, ama Allah, Hz. Ali'yi muhafaza edecekti. Efendimiz (sas) Hz. Ebû Bekir ile Sevr Dağına doğru çıktıklarında Mekke, Darü'n-Nedve'de alınan karar gereği her kabileden bir savaşçı seçerek, Peygamber'in evine göndermiş, böyle yapmakla Haşimoğulları'nın tepkisini daha da aza indirmeyi planlamıştı. **Dışarıda eli kılıç tutan, en mahir mızrak kullanan savaşçılar varken, Hz. Ali, Peygamberin yatağında çok rahat bir halde uyumaktadır. Yıllar sonra Hz. Ali'ye o gece sorulacaktı. Denilecekti ki: "Ey Ali! Sen hicret gecesi Peygamber'in yatağına yattığında, Mekke'nin en iyi kılıç kullanan adamları evin önünde içeriye girip, yatağa saldırmak için bekliyorlardı. Sen onların konuşmalarını, kılıçlarının ve mızraklarının seslerini duyuyordun. Allah aşkına söyle! O gece sen nasıl uyuyabildin?" Hz. Ali bu soruya şöyle cevap verecekti: "Vallahi, şu an elli küsur yaşındayım; halen o gece ki uykuyu arıyorum."**

İşte Hz. Ali ve işte Ali'nin sevdası ve aşkı, işte Ali'nin istikameti...

Onun bu istikameti hayatının sonuna kadar devam edecekti. Bedir'de, Uhud'da, Hendek'te, Cemel'de, Sıffın'da ve diğer bütün savaş ve hadiselerde…

Hz. Ali'nin hali budur; hangi tabloyu açarsanız, açın karşılaşacağınız netice böyledir. O hiçbir zaman, hangi olay olursa olsun savrulmadan dik duran bir yiğit, bir istikamet kahramanıdır.

Rabbim hepimize o istikametten istifade etmeyi nasip etsin. Ne kadar muhtacız değil mi buna... Allah aczimize, fakrımıza rağmen bize bunu bahşetsin. Bizleri Hz. Ali gibi istikameti hayatlarında diriltenlerden eylesin. (âmin)

Peygamberimizin sevdiği müslümanın asli özelliği

Adil Olmak

Prof. Dr. M. Yaşar Kandemir

Allah Teâlâ; kullarına âdil olmayı, adaleti ayakta tutmayı emreder;

kötülüğü ve haksızlığı yasaklar.

Hakkı korumayı, haksızlıktan kaçınmayı, haklının yanında yer almayı ister ve âdil olanları sevdiğini söyler.

Peygamber Efendimiz'den de şunları ister:

Allah Teâlâ'nın kendisine öğrettiği gibi hüküm vermesini,

hâinleri asla savunmamasını ve onların yanında yer almamasını;

insanların arasında adaletle hükmetmesini.

Her zaman adalet

İnsan sadece hüküm verirken değil, bir şeyi ölçerken, tartarken, bir konuda şâhitlik yaparken de âdil olmalıdır.

Öfkeli olduğu zaman da, sâkin olduğu zaman da adaletten ayrılmamalı ve böylece mânevî kurtuluşu kazanmalıdır.

İnsan kendisine ait olmayanı istemediği, vermesi gerekeni de engellemediği zaman âdil davranmış olur.

Allah Teâlâ, Dâvûd peygamberden insanlar arasında dosdoğru hüküm vermesini istemiş, ona keyfine göre davranmamasını tembih etmiş, gelip geçici arzuların insanı Allah'ın yolundan saptıracağını bildirmiştir.

Öyleyse adaletin yerini bulması için; adaleti dağıtacak olanları, bilgili ve üstün ahlâklı kişiler arasından seçmelidir.

Hâkimin Sorumluluğu

Hâkimin maksadı elbette doğruyu bulmak; adaletle, yerli yerinde hüküm vermektir.

Bu sebeple sadece davacıyı değil, davalıyı da dinlemelidir.

Verdiği hüküm yerindeyse iki sevap kazanacak, değilse bir sevap kazanacaktır.

Onun için âdil olmaya bakmalıdır.

Bir kimse, Allah Teâlâ'nın kendisine verdiği bilgiyle doğru ve yerinde hüküm verebiliyor ve bildiğini başkalarına da öğretiyorsa, o imrenilecek bir şahsiyettir.

Bir hâkim, sadece gerçeği bulmak niyetiyle hareket ettiği halde yine de yanılabilir. Bundan dolayı bir günahı yoktur. Çünkü yanılmak insanın bir özelliğidir. Yanılmayan sadece Allah'tır.

Resûl-i Ekrem Efendimizin belirttiğine göre, bir kimse dâvâsını çok güzel dile getirebilir ve bu özelliği sebebiyle Peygamber'i bile yanıltabilir: Peygamber de o adamın konuşmasına bakarak onun lehine hüküm verebilir. Peygamber Efendimiz bunu söyledikten sonra sözünü şöyle bitirmiştir:

"Konuşmasına bakarak, kardeşinin hakkını kendisine verdiğim kimseye, esasen cehennem ateşinden bir parça vermiş olurum; sakın onu almasın."

Peygamber Efendimizin belirttiğine göre hâkimler üç gruptur:

Bir grubr cennette, diğerleri cehennemdedir.

Gerçeği bilen ve ona göre hükmeden cennettedir.

Doğruyu bildiği halde haksız hüküm veren ile doğruyu bilmeden hüküm veren Cehennemdedir.
Bilmeden hüküm verenin suçu, yeterli bilgiye sahip olmadan hâkimlik yapmasıdır.

Elbette hâkimlik zor bir iştir. Bu zor işi üstlenen kimse görevini hakkıyla yapmaz, haksız hüküm verirse, dininin mahvolmasına, âhiretinin yıkılmasına sebep olabilir.

Danışmanın önemi

Doğru ve yerinde karar vermek konuyu iyi bilmekle olur. Herkes her konuyu bilemeyeceğine göre, karar vermekte zorlanan kimse bilene danışmalıdır.

Allah Teâlâ Peygamber Efendimiz'e bile yapacağı işlerde ashâbına danışmasını, dünya işlerinde onların görüşünü almasını tavsiye etmiş;

müminlerin de işlerini kendi aralarında danışarak, istişâre ederek halletmelerini uygun görmüştür.

Hz. Süleyman oğluna öğüt verirken, bir işte kesin karar vermeden önce bilene danışırsa üzülmeyeceğini söylemiştir.

Hele verilecek karar insanın âhiretini etkileyecek kadar önemliyse, mutlaka bir bilene danışmalıdır.
İyi ve başarılı idareciler, kendilerine danışman olarak âlimleri seçerler ve onların görüşlerine değer verirler.

Adam kayırmamak

İnsanlar arasında hüküm veren, haklıyı haksızdan ayıracak olan kimse taraf tutmamalıdır.

Vaktiyle soylu bir kadın hırsızlık yapmıştı. Kabilenin ileri gelenleri ona ceza verilmesini istemedi. Hz. Peygember'in çok sevdiği Üsâme ibni Zeyd'in aracılık yapması uygun görüldü.

Üsâme, onların bu isteğini Hz. Peygamber'e ilettiği zaman Efendimiz aleyhisselâm:

"Allah'ın koyduğu bir cezanın verilmemesini nasıl istiyorsun?" diye ona çıkıştı. Sonra da halka bir konuşma yaptı ve eskiden bazı milletlerin hırsızlık yapan soyluları bağışladıklarını, fakirlere ise ceza verdiklerini, bundan dolayı da Allah Teâlâ'nın gazabına uğradıklarını anlattı. Sözünü şöyle bitirdi:

"Bu suçu kızım Fâtıma yapsaydı, ona da ceza verirdim."

Çünkü suçluyu cezalandırmamak, daha büyük haksızlıklara göz yummaktı.

Peygamber Efendimiz, Mekke'nin fethedildiği gün de halka bir konuşma yaptı. İslâmiyet gelince soyu ile övünme âdetinin artık sona erdiğini, bütün insanların Hz. Âdem'in çocukları olduğunu, Âdem'in topraktan yaratıldığını, insanların sadece iyi veya kötü diye ikiye ayrıldığını hatırlattı.

Bir sahâbî çocuklarından birine özel bir bağışta bulunmuştu. Peygamber Efendimiz, diğer çocuklarına da aynı bağışta bulunmadıkça, yaptığı bu işin haksızlık olduğunu söyleyerek onu uyardı.

Haksızlık felâkettir

Haksızlık büyük bir günahtır; cezası da pek ağırdır.

Allah Teâlâ'nın buyurduğuna göre;

Haktan ayrılanlar Cehenneme odun olurlar.

Zâlimlerin hiçbir yardımcısı yoktur.

Âhirette, zalimler için ne bir candan dost, ne de sözü dinlenir bir şefaatçi bulunacaktır.

Şimdi de bu konuda Peygamber Efendimizi dinleyelim:

Allah Teâlâ bazı günahların cezasını dünyada, bazısını âhirette verir; ama zulüm ve haksızlığın cezasını hem dünyada hem de âhirette verir.

Haksızlık eden, kıyamet gününde zifiri karanlıklar içinde kalacak, rezil ve perişan olacaktır.

İşte bu sebeple, her kim din kardeşinin ırzı, namusu veya malıyla ilgili bir haksızlık yapmışsa; altın ve gümüşün bulunmayacağı kıyamet günü gelmeden önce o kimseyle helalleşsin.
Gelip geçici dünya menfaati için zulüm ve haksızlık eden, başkasına değil, sadece kendine kötülük eder.

Allah Teâlâ, kullarına karşı alçak gönüllü olmayı, kimseye böbürlenmemeyi, kimseye haksızlık etmemeyi emreder.

Haksızlık, işte böylesine ağır bir suçtur: Bu sebeple Peygamber Efendimiz sabahları evinden çıkarken "haksızlık etmekten ve haksızlığa uğramaktan" Allah'a sığınmıştır.

Şunu hiçbir zaman unutmamak gerekir:

Zâlimin zulmü varsa, mazlûmun da Allah'ı vardır.

Allah mazlûmun hep yanındadır. Mazlûmun bedduası ile Allah arasında bir perde yoktur. Bu sebeple mazlumun bedduasını almaktan şiddetle sakınmalıdır.

Peygamber Efendimiz işte bunun için mazlûmun bedduasından Allah'a sığınmıştır.

Peygamberler Tarihi -7-

Hz. İsmail (a.s.)

Hz. Ismail (a.s.)

Hazret-i İsmail, İbrahim aleyhisselâm'ın oğludur. Hacer adındaki zevcesinden dünyaya gelmiştir. Bu muhterem Hacer bir cariye idi. Onu Mısır Hükümdarı, İbrahim peygamberin zevcesi „Sare"ye bağışlamıştı. Sare de, onu kocası, İbrahim aleyhisselâm'a vermişti. Sahih görülen bir rivayete göre, Hacer, Sare'den önce vefat etmiştir.

İbrahim aleyhisselâm, ALLAH'ın emri ile Hacer'i ve oğlu İsmail'i alıp Hicaz'da Kabe'nin bulunduğu yere kadar götürdü. Onları orada bıraktı. Yemen'den gelmekte olan „Cürhüm" kabileleri de bunlara arkadaşlık ettiler. O zamana kadar ıssız ve susuz bulunan Mekke vadisini onlar imar ettiler. Onların ayakları bereketiyle „Zemzem" denilen su meydana çıktı. Artık oralar şenlenmiştir.

Hazret-i İbrahim, bir aralık bir rüya gördü. Bu, Yüce ALLAH'ın bir vahyi idi. Ona, oğlu İsmail'i kurban etmesi emrolunmuştu. Bunun üzerine henüz on iki yaşında bulunan oğlu Hazret-i İsmail'i, Mekke'de Sebîr dağının eteğinde tenha bir yere götürdü. Onu, ALLAH rızası için kurban etmek istiyordu. Bu sevgili yavru da: „Babacığım, emrolunduğun şeyi yap! İnşALLAH beni sabredenlerden bulursun," diyordu. Bu, ALLAH yolunda olan fedâkârlığın en yüksek bir nişanı idi. Fakat Yüce ALLAH lütfetti. Baba ile oğlun şu teslimiyetine mükâfat olarak Hazret-i İsmail yerine kurban edilecek bir koç ihsan etti. Böylece bu masum yavru, kurban edilmekten kurtuldu.

İsmail aleyhisselâm, büyüdü ye Cürhüm kabilesinden bir kızla evlendi. On iki çocuğu oldu. İbrahim aleyhisselâm ara sıra gelir, oğlunu görürdü. Sonra Hazret-i İsmail'in oğulları ve torunları çoğalıp etrafa hakim olmuşlardı. Hazret-i İsmail, babası Hazret-i İbrahim'in şeriatı (dini) ile amel etmek üzere Yemen kabilelerine ve „Amalika" denilen eski bir kavme peygamber gönderilmişti.

Hazret-i İbrahim'den kırk sene sonra yüz otuz yedi yaşında vefat ettiği ve anası Hacer'in „Hicr"deki kabri civarına gömüldüğü rivayet edilir.

Muhammed Emin Yıldırım

Hocamız ile Röportaj

Tomurcuk Dergi Komisyonu:
Kısaca kendinizi bize tanıtabilir misiniz?

M. Emin Yıldırım:
Ben 1953 Erzurum Horosan doğumluyum. Çocukluk yıllarımdan beri İslami bir çevrede islami bir ailede Cenab-ı Hak yetişmemizi lutfetti. O yıllardan itibaren başlayan bir medrese tahsilimiz var. Medrese tahsili epey bir zaman devam etti. 1989 Istanbul'a geldiğim zamanda yine medrese tahsiline devam ettirmek için geldim. 1999/2004 yılları arasında Mısır'da yine İslami ilimleri kapsayan bir eğitim çalışmamız oldu. 1994'den itibaren kardeşlerimizle beraber bir dernek açarak İslami faliyetlere başladık. 2010 yılında İstanbul'da Eyyüp'de Siyer Araştırmalar Merkezi'nin kurulmasına öncülük ettik. Şimdi de o merkezde ve 2014 yılında kurulan uluslar arası siyer eğitim ve araştırma enstitüsünde çalışmalarımızı devam ettiriyoruz. Hamd olsun daha bidayetinde başlayan yazı çalışmalarımız var, kitap çalışmalarımız var, bir tarafdan öğrenci çalısmaları, bir tarafdan halk çalışmaları, bir tarafdan kitap çalışmalarımız devam ediyor.

Tomurcuk Dergi Komisyonu:
Almanya'ya kaç yıldır gelip gidiyorsunuz?

M. Emin Yıldırım:
Almanya'ya ilk gelişim 2005 yılında olmuş olması lazım. 11 yıldır epey gelip gittim. Avrupa'nın başka yerlerine de genel anlamda avrupadaki kardeşlerimizin davetlerini önemsiyoruz. Çünkü burdaki İslami hizmetler çok önemli olduğu için; özellikle de sizler gibi gençlerin burdaki İslami hizmetlerini önemsediğimiz için çalışmaların ve hizmetlerin biraz olsun daha genişlemesi için, daha güzel bir neticeye varması için, elimizden geldiğince davetlere icabet etmeye çalışıyoruz.

Tomurcuk Dergi Komisyonu:
Gurbetçi kardeşlerimiz hakkında ne düşünüyorsunuz? Sahabeye olan yaklaşımları nasıl? İzlenimleriniz nelerdir?

M. Emin Yıldırım:
Ben bu gurbetci ifadesini bir kere benimsemiyorum. Yani onuda sizin vesilenizle söylemiş oldum. Ne mültecilik ne gurbetcilik müslümanın pek de kullanmaması gereken kelimelerdir. Evet, belki biz dünya hayatında komple gurbetciyiz velevki doğduğumuz topraklarda olmadığımız takdirde; biz ahiret için yaratıldığımız için dünya hayatının tamamı bizim için gurbet. Ama Allah'a iman eden bir müslüman yer yüzünün tamamının kendisine mescid kılındığını bilir. Dolaysıyla biz nereye gidersek gidelim mülteci olmayız! Mültecilik bizim kitabımızda yazmaz. Biz olsak olsak muhacir oluruz ve buralarıda birer hicret yurdu olarak anlarız, anlamamız gerekir. Bu hicret yurdunun da netice itibari ile bize yüklediği bazı mükellefiyetler vardır. Onları da yerine getirmeye gayret ederiz. Özellikle avrupadaki muhacir kardeşlerimizin ve buraları yesrib bilip medineleşdirme adına gayret içerisinde olan kardeşlerimizin Sahabe-i Kiram Efendimiz'e karşı ilgi ve alakası her gün daha da artıyor. Hamd olsun şu anda ben çok gidip geldiğim için görüyorum sizin gibi gençler sanki türkiyedeymiş gibi çalışmaları takip ediyorlar, dersleri takip ediyorlar, kendileri sahabe efendilerimiz ile daha sıcak temas kuruyorlar. Her birisinin bir sahabe rehberi var, kardeşi var kendilerine belirledikleri. Camilerde ders halkalarında sahabe efendilerimiz konuşuluyor. On

lara ait hatıralar anlatılıyor. Onlar güncellenerek bugünün dünyasına taşınıyor. Bu bizim için ümit verici bir şey. Çünkü netice itibari ile biz o güzel insanları tanıdığımız müddetce hayatlarımız daha farklı bir biçimde anlam ve ruh kazanır.

Tomurcuk Dergi Komisyonu:

Genel olarak Ümme**-i Muhammed'in hali hakkında ne düşün**üy**orsunuz?**

M. Emin Yıldırım:

Ümmet-i Muhammed'in elbette bir çok problemleri var, sorunları var, sıkıntısı var. Sonuç olarak biz imtihan yolundayız. Bize rahat yok. Bunu bilelim. Bugün birşey bittiği zaman başka birşey başlayacak. Bizden 20 sene önceki nesillerin imtihanı yokluktu. Şimdi biz varlıkla imtihan ediliyoruz. İnsanlığın da bizlerin de bir çok imkanları arttı. Çok farklı bir biçimde nimetlere mazhar olduk. Ama şu anda varlık içerisinde bir imtihanımız var. Bu ümmet darmadağan bir halde. Başı yok! Hilafet dediğimiz kurum ilga edildiği günden beridir imamesi kopmuş tesbih taneleri gibi dağılmış vaziyetteyiz. Bizim dağınıklığımızdan istifade eden küfür cephesi bizi birbirimize düşürüyor. Bir bakıyorsunuz bir tarafda ırk adına, kavmiyet adına bir şey ile İslam ümmetini birbirine düşürüyor, bir tarafdan mezhep adına birbirine düşürüyor, bir tarafdan da farklı tefrikalar adına birbirine düşürüyor. Bizim zafiyetlerimizi kullanarak ümmeti daha farklı bir biçimde küçültmek için, zayıflatmak için küfür cephesi elinden geleni yapıyor. Bu imtihanımız bizim devam edecektir. Bir kere bilelim bunu! Aleyhisselam Efendimiz; *ben Rabbimden* üç şey *istedim. İkisini bana verdi birini vermedi* diyor. *Ümmetin tamamını suda helak etmemesini istedim onu bana verdi* diyor. *Açlıkla imtihan etmemesini istedim onu da bana verdi* diyor. Ama ümmetin *bir olmasını istedim onu bana vermedi* diyor. Ümmetin imtihanları hep kendi aralarından gelecek. Burada önemli olan şu aslında. Biz şu zamanda ümmetin içerisinden bir fert olarak kendi bireysel sorumluluklarımızı çok iyi anlayıp yerine getirmemiz lazım. Yoksa imtihanımız başladığı gibi devam edecek. Sonuna kadar da böyle olacak. Ama hiçbir zaman bizi bu tarz şeyler ümitsizliğe sevk etmemeli.

Bir gün Efendimiz (a.s) Sa'd bin Muaz'ı Kurayza oğullarına faaliyetleri hakkında bilgi edinmek için gönderiyor. Bakıyorlar ki ihanet içersindeler. Sa'd bin Muaz gelip ortalığı velveleye vermiyor. Ya Rasulallah! Öldük, bittik arkadan kuşatılacağız, çoluk çoluğumuz sahipsiz kalacak… Bunları demiyor.

Adel ve Karel Ya Rasulallah diyor. Yani ihanet içerisindeler ama öyle telaşlanmaya felan gerek yok. Bugün Kudüs işgal altında olsa da, Suriye param parça olsa da, Irak'ta her geçen gün sıkıntılar olsa da, Afganistan'da sorunlar olsa da, Türkiye'de, her gün hadiseler vuku bulsa da, bizim yüreğimizde büyük bir ümit olmalı. İnşallah bir gün gelecek İslam'ın sedasının girmediği ev, hane, yürek kalmayacaktır. Biz bu ümitle yaşamalıyız ve bu ümide ermek için elimizden ne geliyorsa onları ortaya koymalıyız.

Tomurcuk Dergi Komisyonu:

Hocam dergimiz gençlere de hitap ettiği **için biraz gençler hakkında konuşalım istiyoruz. Türkiye'de gençliğin gidişatı hakkında bir kaç kelime söyleyebilir misiniz?**

M. Emin Yıldırım:

O konuda olumsuz gözüken bazı şeyler var. Nimetlerin artmasından kaynaklanan gençlerimizin dünyaya intibak noktasında problemleri var. İmtihanları ağır. İnternet gibi bir nimet var ama bu nimet Allah'ın istediği gibi kullanılmazsa nikmete yani belaya da dönüşebiliyor. İnsanlar artık teknoloji aletlerinin artmasıyla birlikte bireyselleşiyor. Ama herşeye rağmen şu da var. Hamd olsun sizler gibi gençler var. Yani gerçekten İslam için gayret eden, gecesi gündüzü İslam olan ve Sahabe Efendimiz'in ruhunu bu günün dünyasına taşıma adına gayret içerisinde olan gençlerimiz mevcut. Burada hepimize şöyle birşey düşüyor. Gerçekten biz bugünün dünyasında gençlerimize aslında gençliğin ne kadar büyük bir nimet olduğunu, özellikle 15 yaşından başlayıp 40 yaşına kadar insan ömrünün en bereketli zaman diliminin içerisinde bulunduğunu aktarmak mecburiyetindeyiz. İnsan eğer orayı çok iyi değerlendirirse hayatının geri kalan kısımlarını orada elde ettiği azlıklarla şekillendirir. Çünkü şeytan da en fazla gençlerle o zaman uğraşır. Hani bizim kullandığımız bir ifade var ya "deli kanlı" diyoruz. Doğru bir ifadedir. Kan damarlarda deli deli akar. Şeytan da o deliliği kendi lehine çevirmek için seferber olur. Ama biz o gençliğin coşkusunu, o iman heycanını eğer müsbet bir yere kanalize edebilirsek ve gerçekten Allah'ın dinine hizmet etmenin ne kadar büyük bir nimet ve şeref olduğunu biz gençlerimize öğretebilirsek, inşallah o gençlik potansiyelini daha farklı bir noktaya taşıyabiliriz. İşimiz zor ve imtihanımız ağır. Bunu bilelim. Ama herşeye rağmen Allah'ın istediği gibi yaşamaya çalışan bir gençlik geliyor, yetişiyor. Bizlerin gayretleriyle daha da güzel yetişecek inşallah. Önemli olan burada bizim yapmamız gereken şeyleri yerine getirmemizdir.

Tomurcuk Dergi Komisyonu:

Sağ olun hocam. Allah razı olsun bize zaman ayırdınız. Son olarak gençlerimize ve cemaatimize söylemek istediğiniz birşey var mı?

M. Emin Yıldırım:

Allah razı olsun özellikle dergi konusunda sizi tebrik etmek istiyorum. Çok güzel kaliteli bir dergi çıkarmışsınız. İsmi güzel. Tomurcuk; inşallah İslam'ın o özlediğimiz günlerine ulaşacak tomurcuklardan olacak. Yaptığınız işi hiç bir zaman küçük görmeyin. Kendimiz küçüğüz ama davamız çok büyük bizim. Elhamdulillah biz çok büyük bir davaya gönül vermişiz. Siz de o davanın Almanya'da temsilcilerisiniz. Ne yapın yapın daha fazla gence ulaşmaya çalışın. Üniversiteli gençlere ulaşın. Lisede okuyan gençlere ulaşın. Kendi ürettiğiniz bu bilgileri onlarla da paylaşın. İnşallah bu konuda elimizden gelen gayretleri ortaya koyduğumuzda bir bakacaksınız ki bir kaç sene sonra attığınız bu tomurcuklar çok daha farklı bir biçimde meyve verecek. İnşallah o islam ümmetinin şahlanmasına, dirilişine daha farklı bir biçimde bu ümmetin yüzünün ak olacağı günlere erişmemize vesile olacak. Allah sizleri muhafaza etsin. Yüreklerinizdeki o İslam aşkını daha da derinleştirsin. Daha güzel hizmetlerde sizleri koştursun, coştursun. Bizi de size hizmetçi kılsın inşallah.

Nasıl Bir Dünyada Yaşıyoruz?

Seyhan Büyükcoşkun

Her doğan insan yavrusu için 'dünyaya gelmek' tabiri kullanılır. Ya da 'gözünü dünyaya açtı' müjdesi verilir etrafa. Sonra bu dünyanın bir bölgesinde, belli bir toplumun içinde hayat akmaya başlar. Çevremizi oluşturan insanlar, mekanlar ve ekonomik düzey hayatımızın sürdüğü o bölgenin özelliklerindendir. Yavaş yavaş büyüdükçe yaşadığımız bölgeye dair bazı kanaatlere sahip oluruz. Eğitim sürecinde verilenler, haber bültenleri vs...bu fikir ve hükümlerimizin oluşmasında etkili olur...Büyük ve farklı sorular sormaya başlamadıkça da verili olan genel bilgilerle kurulmuş hükümlerimiz zihin haritamızı oluşturmaya devam eder. Peki nedir "büyük ve farklı sorular"???

Gözümüzü açtığımız ve içinde yaşadığımız dünya öğretildiği kadarıyla altı ana kıtadan ve BM tarafından tanınmış 194 ülkeden oluşuyor. Yine BM Nüfus fonuna göre de 7 milyarı aşan insanı üzerinde barındırıyor bu dünya.

Hep söylendiği gibi, dünyanın kuzey yarıküresi 'gelişmiş ülkeler'in oluşturduğu bir blok görüntüsünde, istisna olarak güney yarıküreden Avustralya'yı da eklemeliyiz bu bloka. Dünyanın güneyi 'geri kalmış' veya 'gelişmekte olan ülkeler' adıyla anılıyor hep. Hele Afrika, açlık, sefillik ve yoksulluğun simgesi gibi görülüyor daima.

Yaşadığımız dünyanın gelişmişleri olarak anılan G8 ülkeleri, yani Fransa, Almanya, İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri, Japonya, İtalya, Kanada ve Rusya hep ileride ve başı çekmekteler. G8 ülkeleri aslında dünyanın % 14'ünü oluşturuyorlar ama ekonominin % 62,6'sı ellerinde.

Ve BM raporlarına göre, dünyanın 4/5'i fakir, 1/5'i ise zengin olarak yaşıyor. Diğer bir deyişle, dünyada kazanılan gelirin % 80'nini ekonomik olarak gelişmiş 1 milyar insan, kalan %20'yi de 6 milyar insan paylaşıyor.

Tam da üstad Necip Fazıl'ın "Destan" şiirinde dediği gibi:

Allah'ın on pulunu bekleye dursun on kul;
Bir kişiye tam dokuz, dokuz kişiye bir pul.
Bu taksimi kurt yapmaz kuzulara şah olsa!

Şimdi farklı soruları sormaya başlayalım isterseniz: Süregiden 21. yüzyıl ve öncesindeki 20 yüzyılın son çeyreği 'gelişme', 'insan hakları', 'eşitlik', 'özgürlük' ve benzeri nice kavramın siyasi beyanlarda, akademik

konuşmalarda veya haber bültenlerinde çokça ifade edildiği bir dönem. Diğer yandan da ülkeler ve insanlar arasındaki gelir uçurumunun bir o kadar derinleştiği bir dönem.
Garip değil mi!!!?

Dünyanın biryerlerinde 1,5 milyar insanın günü 1 doların altında bir gelirle geçirmekte oldukları bilgisi bize garip gelmiyor, bu da çok garip!!?

Yılda 50 ton altın üreten bir ülkenin dünyanın en fakir ülkeleri arasında sıralanması sizce sorgulanmaya değer değil midir?!

54 trilyon dolar değerinde cobalt, elmas, altın ve bakır rezervi olan Demokratik Kongo'nun GDP sıralamasında 194 ülkenin 184. sırasında olması sorulmayı hak etmiyor mu???

Yılda 40 ton altın üreten, yanısıra çok zengin elmas ve uranyum rezervlerine sahip olan Tanzanya ancak karikatürlerimize konu olur ve ekonomik gelir bakımından 161. sırada olmasını yadırgamayız bile...

Çünkü bu ülke insanlarının yoksulluk ve sefaletini kendi tembellikleri, acziyetleri ve geriliklerinin doğal bir sonucu gibi görmeye yatkınız genellikle; büyük ve farklı soruları sormadığımız sürece bu şekilde düşünmeye de devam ederiz. Elbette, zengin ve ileri endüstri ülkelerini de çok çalışkan, üretken ve akıllı insanların oluşturduğu fikrimiz sarsılmaz kesinliğe sahiptir.

Neden dünyanın en büyük altın, uranyum cobalt, coltan, lityum gibi değerli ve stratejik kaynaklarına sahip olanlarla ekonomik olarak zengin olanlar aynı ülkeler değil!!!?

Bugünün zengin ve gelişmiş ülkeleri için 16. yüzyıldaki en büyük gelir kaynağı insan ticareti, yani kölelerdi. Amerika ve avrupa'nın üçyüz yıl boyunca köle ticareti ile emek üzerinden edindiği zenginlik kaynağı 20. yüzyılda güya verilen bağımsızlıklarla kesilmemiş sadece değişime uğramıştır. Artık topraklarından uzağa taşınmadan, gelişmiş ülkelerin işlettiği değerli kaynakların çalışanları olarak köleleştiriliyor zengin Afrika'nın halkları.

Mesela, altın ve elmas madenleri bakımından Afrika'nın en zenginlerinden olan Orta Afrika Cumhuriyeti'nin altın işletme hakları ABD, İngiltere, Fransa ve Kanada'lı dört şirketin elinde. 1965'ten beri işletilen bu madenlerden o toprakların insanları pay alamamakta ve yoksul hayatları devam etmekte. Mezhep çatışmasına müdahale bahanesiyle bu eski sömürgesine asker sokan Fransa kimi ve neyi koruyor acaba!!?

Paris'in banliyö semtlerinde rastladığımız Orta Afrika'lı Senegal'li ya da Mali'li işsiz gençleri nahoş gözlerle izleriz. Neden topraklarından çoook uzaklarda ve pis ve değersiz görüldükleri bu gelişmiş ülkelerdeler sorusunu soralım mı şimdi de!!?

Çok yakınlarda açığa çıkan "gizli sömürge anlaşması"na göre, Fransa tam 12 Afrika ülkesinin döviz rezervlerinin % 50'sini Merkez bankası aracılığıyla Fransız hazinesine aktarıyor. İşte, Brüksel'de, Amsterdam'da, Paris'te veya Berlin'de gördüğümüz Afrika kökenli insanlar esasen ülkelerinin kaynakları tüketilen yoksullar. Mali, Nijer, Kamerun, Fildişi Sahili, Kongo, Gabon, Orta Afrika ve birkaç ülkenin daha sefil ve geri kalması pahasına ülke gelirlerinin yarısı Fransız hazinesine akıyor.

Anlaşılan şu ki, ülke kaynaklarını kendileri için, kendi hakimiyetlerinde kullanabilseydiler enerji sıkıntısı çeken hatta karanlıkta kalan Çad, Mali, Senegal, Kongo vs... değil, Belçika, Hollanda, Fransa, İngiltere vs...olacaktı. Çünkü, bugün Afrika'nın bedava uranyumu olmadan hangi Avrupa şehrinde elektrik üretilebilirdi ki!!!?

İşte, görünenin arkasına bakmaya çalışmadıkça yaşamakta olduğumuz dünyaya dair idrakimiz eksik ve yanıltıcı olmaya mahkum olacak. Gözümüzü açtığımız andaki dünya nasılsa zihnimizde öylece kalacak. Bu ise hiç büyüyüp gelişmediğimiz anlamına gelmez mi sizce!!?

Sâdıklar Örneğiyle
Özümüze Sâdık Olmak

Âdem Saraç
email: vardisarac@yahoo.com.tr

Sâdıklar Örneğiyle
Özümüze Sâdık Olmak

Peygamberimiz Aleyhisselâm'dan önce, bütün dünya korkunç bir cehalet içinde yüzüyordu. Her tarafı zulmet kaplamış, cahiliyet ve şirk bütün dimağları ve vicdanları karartmıştı. Arabistan dahi içinde olmak üzere, birçok yerde puta tapıcılık almış başını yürümüştü. Özünden uzaklaştırılan insanlık, kökünden de koparılmıştı!

Özde çok önemli olan birçok güzel değerler, değersizleştirilmiş; özden uzaklaşarak değersiz şeyler de değerli gösterilerek, değerlenivermişti! Güzellikler çirkin, çirkinlikler de güzel gösterilir bir hale getirilmişti…

İşte, özünden koparılmaya çalışılan dünya, böyle bir saplantıda iken, İslâm güneşinin doğuşuyla yeniden ve bir defa daha sonsuza kadar sürecek aydınlanma süreci başlayıverdi! Kur'ân ve Sünnet ile aydınlanan insanlar özlerine dönmüşler, yıldız yıldız parıldayarak, kandil kandil aydınlatmaya başlamışlardı.

İlk vahiy ve ardından gelen diğer vahiyler! Nûr yağıyordu artık sürekli! Karanlıklar ilahi nûr ile aydınlanıyordu artık…

Peygamber Efendimiz *-sallâllahu aleyhi ve selem-* çok çalıştı…

Ashâb-ı Kirâm *-radıyallahu anhum ecmâin-* efendilerimiz çok çalıştılar.

Peygamber ve Ashâbı, destansı bir çalışma sergilediler. Her biri insanüstü bir gayretin içindeydi. Mekke'de doğan İslâm güneşinin, önce Mekke-Medine ve çevresini, sonra da bütün dünyayı aydınlatması için, sadece ellerinden geleni değil, hatta hayatlarını da koydular ortaya.

Öze dönüş sürecinde, insan ile İslâm arasında ciddi bir diyaloğun oluşması için, çok çalıştılar. İslâm'ı bütün herkese ulaştırmanın derdine düştüler.

İlk insan, aynı zamanda İlk Peygamber idi. İlk insan aynı zamanda İlk Müslüman idi. Allah'ın kulu olan insan, Allah'a teslim olmuştu yani. Asıl öz, îmân ve İslâm, asıl özgürlük de sadece Allah'a kulluktu. İşte bundan koparılarak özünden uzaklaştırılan insanlık, buhran denizinde boğuluyordu.

Allah Taâlâ, Rahmân ve Rahîm'di; Rahmân ve Rahîm'dir! Şefkat ve merhamette kullarına sonsuz rahmeti olan Allah Taâlâ, yine rahmet elini uzatmış, Son Peygamberi'ni de **"âlemlere rahmet olarak"** [1] göndermişti.

Özün özü buydu işte! Âlemlere Rahmet olarak gönderilen Rahmet Peygamberi'ne tabi olmak, yani öze dönmek ve buna da sâdık kalmak!

Mekke Dönemi boyunca bunun için çırpınmışlardı. Akabe görüşme ve biatları bunun için yapılmıştı. Medine'nin ilk Müslümanları, Akabe mevkiinde yaradılış gayelerine yani özlerine dönerek, bunu ortaya koymuşlardı.

İlk insan aynı zamanda İlk Peygamber olduğu için, aslımız ve özümüz vahiy medeniyetinin mensupları olmamızdır. Bu durumda, vahiyden uzaklaşan, aslından da özünden de uzaklaştığı gibi, medenî olma vasfını da kaybeder.

Mekke Dönemi boyunca büyük bir çoğunluk öze dönememiş, aslına avdet edememişti. İslâm ile şereflenmek, öze dönüştü çünkü!

Peygamberimiz Aleyhisselâm'ın bütün hayatına yayılan o güzel ahlâkına rağmen, O'nda görüp almaları gereken şeyleri görüp alamamışlardı. Özü ve aslı temsil eden bu anlamdaki Öz ile özleşememişlerdi!

Akabe mevkiinde Medine'nin İlk Müslümanları olan bir avuç seçkin topluluk, ilk karşılaşma ile beraber Öz'ün özünü görmüşlerdi. Öz ile özelleşip asıllarına dönmüşlerdi!

Öze dönmek çok önemli olduğu gibi, özü sözü bir olmak da çok önemlidir. Yani aslına sâdık kalmak!

Söz vermek önemli olduğu gibi, sözümüze sâdık olmak da önemlidir. Aslında biz bu sözü ruhlar âleminde ezelde vermiştik; **"Hani Rabbin Âdemoğullarının bellerinden zürriyetlerini alıp, onları kendilerine karşı şâhit tutarak *'Ben sizin Rabbiniz değil miyim'* diye şâhit gösterdiği zaman *'evet, şâhidiz'* demiştiniz! Kıyâmet günü *'bizim bundan haberimiz yoktu'* demeyesiniz (artık)!"** [2]

Öyleyse asıl sorumuzu solarım; özümüze yeterince sâdık mıyız? Özde verdiğimiz söze ne kadar sâdık bir hayat yaşıyoruz?

Özümüze sâdık olmayı, bir de Akabe Biatları esnasında verilen o meşhur söz çerçeveli inceleyelim. Ama ondan önce de, o sözün iyi anlaşılması ve hayatımıza yansıması için, meşhur biat esnasındaki çok önemli küçük bir ayrıntıyı görelim…

Peygamberimiz Aleyhisselâm, insanları Kur'ân ile Allah'a çağırıyordu. Kur'ân ile ilk defa karşılaşan bu seçkin topluluğun başında olan Hz. Es'âd bin Zürâre *(ra)*, kendini tutamamış; *"bu bizi birleştirir"* [3] demişti!

Bölünmüş, parçalanmış, dağılmışlardı çünkü! İçte dışta, hiçbir yerde birlik beraberlik ve huzur kalmamıştı! Peygamberimiz Aleyhisselâm ile ilk defa karşılaştığı ve Kur'ân-ı Kerîm'i de ilk defa dinlediği halde anlamıştı. Bu büyük inceliği görüp anlamış ve aslın, özün burada olduğunu idrak etmişti.

Akabe Biatları adı altında kaynaklara geçen ve özümüzü en güzel bir şekilde özetleyen o söz ve öz

destanına bakalım şimdi…

Meşhur biatler esnasında nasibini arayanlar ve nasiplerine doğru koşanlar olduğu gibi, nasiplilerin nasiplerini, nasiplilere ulaştıranlar da vardı! Herkes öze dönmek ve öze de söze sâdık olmak için çırpınıyordu.

Peygamberimiz Aleyhisselâm etrafında kenetlenme yarışına giren o seçkin topluluk, yüreklerini de koydular ortaya…

- Ey Allah'ın Rasûlü! İşte biz hazırız!

- Evet ey Allah'ın Rasûlü! İstediğin her şeye hazırız!

- İste bizden! Allah için de, kendin için de istediğin sözü al.

- Buyur ey Allah'ın Rasûlü, biz hazırız!

- Söz her zaman ve her yerde Senin yâ Rasûlallah!

- Allah ve Rasûlü'ne canımız feda olsun!

Peygamberler Sultanı bu seçkin insanlardan o kadar çok memnun oldu ki, güller gibi gülümserken, bu gece vaktinde bile ay da, yıldızlar da gölgede kalmıştı. Bütün özler, yüzler, gözler O'na kilitlenmişti artık…

- ***"Yüce Rabbim için sizden istediğim; O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanız ve O'na ibadet etmenizdir. Kendim için isteğime gelince; Allah'ın Rasûlü olduğuma şahitlik etmeniz, Beni ve Ashâbım'ı barındırmanızdır. Bana ve Ashâbım'a yardımcı olmanızdır. Kendinizi ve ailenizi savunduğunuz ve koruduğunuz şeylerden, bizleri de savunup korumanızdır. Hanımlarınızı ve çocuklarınızı savunup koruduğunuz şeylerden, Beni de savunup koruyacağınız hakkında, sizinle bey'at yapayım!"***[4]

Seçkinler topluluğu can-ı gönülden atıldılar…

- İşittik ve itaat ettik!

- Allah ve Rasûlü, ne buyurursa o olur!

- Ey Allah'ın Rasûlü! Seni Hak Din ve Kitapla Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin olsun ki, kendi canımızı ve çoluk çocuğumuzu savunup koruduğumuz şeylerden, Seni de koruyacağız!

- Ne istersen iste, hazırız!

- Bizimle biat et yâ Rasûlallah!

Peygamberimiz Aleyhisselâm, bundan da çok memnun kaldı. Hemen ardından da o meşhur destansı şartları sıraladı…

"Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacaksınız! Hırsızlık etmeyeceksiniz! Çocuklarınızı öldürmeyeceksiniz! Hiçbir kimseye hiçbir şekilde iftirada bulunmayacaksınız! Hiçbir işte bana karşı gelmeyeceksiniz. Bu şartlarla sizden bey'at alıyorum. İçinizden kim ahdine vefa gösterir, sözünde durursa, onun ecir ve mükâfatı Allah'a aittir. Kim sözünü bozarak bunlardan birisini işler de, bu yüzden dünyada azaba uğrarsa, bu azab, onun için bir keffâret ve temizlik olur. İşlemiş olduğu suçu Allah'ın örttüğü kimsenin işi ise, Allah'a kalır. Allah dilerse ona azab eder, dilerse onu affeder."[5]

Peygamberler ve Gönüller Sultanı'nın o mübarek ellerine sarılan Sahâbe, her biri tek tek biat edip söz veriyordu…

- Ey Allah'ın Rasûlü! Sana biat ediyor ve söz veriyoruz! Kolaylıkta ve güçlük anlarımızda, kederli ve sevinçli zamanlarımızda, her zaman ve her yerde Senin emirlerine isteyerek boyun eğecek ve nerede olursak olalım Hakkı söyleyeceğiz! Allah yolunda yürürken, kınayanların kınamasından korkmayacağız![6]

Coşku büyüktü. Dava büyüktü çünkü! Dava büyük olunca, coşku da büyük oluyordu. Büyük davanın temsilcileri de, davaları nispetinde büyüyorlardı! Artan bir coşkuyla kıyamete kadar sürecek sözü veriyorlardı…

- Allah ve Rasûlü'ne itaat edeceğiz!

- Allah'a hiçbir şey ortak koşmayacağız!

- Yalan söylemeyeceğiz!

- Hırsızlık etmeyeceğiz!

- Zina etmeyeceğiz!

- Çocuklarımızı açlık korkusuyla öldürmeyeceğiz!

- Yalan-dolan uydurarak hiç kimseye iftirada bulunmayacağız!

- Hiçbir hayırlı işte Allah ve Rasûlü'ne muhalefet etmeyeceğiz!

- Allah ve Rasûlü'nün emirlerine, isteyerek ve

severek boyun eğeceğiz!

- Nerede olursak olalım, her zaman ve her yerde Hakkı söyleyeceğiz!

- Allah yolunda yürürken, kınayanların kınamasından korkmayacağız!

- Kolaylık zamanlarımızda da güçlük zamanlarımızda da!

- Sevinçli zamanlarımızda da, kederli zamanlarda!

- Sağlık zamanlarımızda da, hastalık zamanlarımızda da!

- Her zaman, her yerde ve her şartta!

- Verdiğimiz sözü yerine getireceğiz! [7]

Evet, verilen söz buydu işte! Özde buydu, asıl da! Özün özü bu olduğu gibi, sözün sözü de buydu!

Böylesine önemli sözü verenler, bu destansı sözün gereğini de yaptılar. Yani sözlerinde durdular. Özlerine sâdık kaldılar, asıllarını muhafaza ettiler. Daha doğrusu, asıl özlerine dönmüş oldular ve buna göre bir hayatı yaşamaya başladılar.

Mesaj gayet açık ve net! Yaşanan olay, sadece olmuş bitmiş tarihsel malumat değildir! O günün Müslümanları şahsında, bütün Müslümanların verdiği sözdür bu!

İşin özü bu olduğu gibi, sözün özü de budur! Öz ve asıl bu olduğu gibi, öze ve asla dönmek de budur!

Peki biz bu öz ve sözün neresindeyiz?

Özümüze ve aslımıza sâdık kalmak, birer Müslüman olarak her birimizin en başta gelen görevimiz değil midir?

Her şeyden önce **"ancak inananlar kardeştir"** [8] hükmü çerçevesinde yaşayacağız!

Her birimiz, birbirimizle gerçekten birer kardeş olacağız. Kardeş olmakla yetinmeyecek, aynı zamanda kardeşlik şuurunu da kuvvetlendireceğiz!

Birbirimizle dayanışmanızı artıracağız!

Birbirimizle kucaklaşacağız!

Aramıza kin ve nefret girmeyecek! Birbirimizi çekememezlik hiç girmeyecek!

Birbirimizle asla cepheleşmeyeceğiz! Birbirinize sırt çevirmeyeceğiz! Birbirinizi sürekli destekleyeceğiz!

Allah ve Rasûlü'nü sevecek ve severek itaat edeceğiz. **"(Ey Rasûlüm!) De ki; Eğer (siz gerçekten) Allah'ı seviyorsanız; Bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir."** [9]

Her ne olursa olsun, bizi asıl ve özde tutan değerlerden kopmayacağız. **"Hep birlikte Allah'ın ipine (Kur'ân-ı Kerîm'e) sımsıkı sarılın (sımsıkı yapışın). (Sakın ha) ayrılarak parçalanıp bölünmeyin!"** [10]

Îmân ve ardından itaat, bizim en önde gelen şiarımız olacak. **"(Ey îmân edenler!) Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin! Birbirinizle çekişmeyin! Yoksa korkaklaşırsınız da rüzgârınız (hızınız, cesaretiniz) kesilir (kuvvet ve devletiniz elden gider). Bunun için sabırlı olun. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir."** [11]

Özümüz doğruluktur. Sözümüz doğruluktur. Doğruluğun adresi de sıratı mustakîmdir. Özümüzle özleştiğimiz sürece, özümüze sâdık oluruz! İşin özü de budur…

"Öyle ise, emrolunduğun gibi dosdoğru ol (dosdoğru kal)! Beraberindeki tevbe edenler de dosdoğru olsunlar! Aşırı gidip Hakk ve adalet ölçülerini aşmayın! Şüphesiz ki, O, yaptıklarınızı hakkıyla görendir." [12]

Özümüze dönmek ve sözümüze sâdık olmak için, Müslümanlar olarak her birimiz, Allah ve Rasûlü buyrukları doğrultusunda bir hayat yaşamalıyız.

Kur'ân ve Sünnet bütün hayatımızın ana çerçevesi olmalı. Peygamber Efendimiz bizden bunu istiyor çünkü!

Sallallahu aleyhi ve sellem…

(Dipnot)

1 Kur'ân-ı Kerîm, **Enbiyâ**, 21/107.
2 Kur'ân-ı Kerîm, **A'râf**, 7/172.
3 İbn İshâk - İbn Hişâm, **es-Sîretü'n-Nebeviyye**, c. 2, s. 70-75.
4 Ebû'l-Fidâ İbn Kesîr, **el-Bidâye ve'n-Nihâye**, c. 3, s. 148.
5 Zehebî, **Târihu'l-İslâm**, s. 192-194.
6 İbn Sa'd, **et-Tabakâtü'l-Kübrâ**, c. 1, s. 217
7 Taberî, **Târihu'l-Ümem ve'l-Mülûk**, c. 2, s. 234-235.
8 Kur'ân-ı Kerîm, **Hucurât**, 49/10.
9 Kur'ân-ı Kerîm, **Âl-i İmrân**, 3/31.
10 Kur'ân-ı Kerîm, **Âl-i İmrân**, 3/103.
11 Kur'ân-ı Kerîm, **Enfâl**, 8/46.
12 Kur'ân-ı Kerîm, **Hûd**, 11/112.

Musa (a.s.) Modelinde Seçkin Bir Özellik: SADAKAT

Ahmet Hasan Bahadır

Kur'ân'da Hz. Mûsâ'nın Mısır'dan kaçıp Medyen şehrine yolculuğu birkaç aşamalı bir kıssayla sahneleştirilerek gözler önüne serilmektedir. Burada onun övgüye değer bazı asil davranışlarından bahsedilmektedir.

Medyen'e doğru yöneldiğinde: "Umarım Rabbim beni doğru yola iletir." dedi. Mûsâ, Medyen suyuna varınca, davarlarını sulayan bir insan topluluğu buldu. Onların gerisinde, hayvanlarını suyun olduğu yerden geri çeken iki kız gördü. Onlara: "Sıkıntınız nedir?" dedi. Kızlar da: "Çobanlar sulayıp çekilmeden biz (onların içine sokulup hayvanlarımızı) sulamayız. Babamız da çok yaşlıdır, onun için bu işi biz yapıyoruz." dediler. Bunun üzerine Mûsâ, onların davarlarını suladı. Sonra gölgeye çekildi ve "Rabbim! Doğrusu bana indireceğin her hayra muhtacım" dedi.[1]

Âyet-i kerîmelerin sunduğu ilk sahneden anlaşılacağı üzere, Mûsâ (a.s)'ın Medyen yakınlarına ulaşması ve orada karşılaştığı ilginç bir tablo tasvir edilmektedir. Mısır'dan kaçmanın üzüntüsüyle kavrulurken, burada bir nevi nasibiyle karşılaşmanın güzelliğine erişmiştir. Bir başka ifadeyle, Hz. Mûsâ, zahiriyle Medyen suyuna uğramış, kalbiyle ise ünsiyet ve huzurun kaynaklarına varmıştır.

Bazı tefsir kaynaklarında belirtildiğine göre Mûsâ (a.s)'ın karşılaştığı kızlar, Şuayb (a.s)'ın kızları *Safûra* ile *Süfeyrâ* idi. Mûsâ (a.s), sekiz gün boyunca karnına bir lokma girmemiş olmasına rağmen güçlükle de olsa kuyudan su çekip söz konusu kızların hayvanlarını sulayıverdi. Açlığını, yorgunluğunu, yabancı bir kimse olduğunu bahane ederek, gereken iyiliği yapmaktan vazgeçmedi. Günümüz ifadesiyle onlara büyük bir jest yaptı. Buradan öte ikinci sahne devam etmektedir:

O sırada, kızlardan biri utana utana ona geldi: "Babam sana, sulama ücretini ödemek için seni çağırıyor"dedi. Mûsâ, babalarına gelince, başından geçenleri anlattı. O da: "Korkma, artık zalim toplumdan kurtuldun" dedi.[2]

Allah Teâlâ, devam eden kıssanın bu kesitinde güzel ahlakı yanında Mûsâ'nın kendisine mahrem olmayışı sebebiyle çekingen duran kızın tavırlarına dikkat çekmektedir. *"Utana utana geldi"* derken kızdaki hayâ duygusuna ve o duygunun davranışına yansımasını anlatmaktadır. Bu feraset sahibi, peygamber eşi olmaya aday bir kadının iffet modeli oluşu çerçevesinde ayrıca değerlendirmeler yapılması gerektiği düşüncesindeyiz. Zira bu kızın ilk görüşte Hz.

1 Kasas 28/22-24.

2 Kasas 28/25.

Mûsâ'yı – iş bitirme hususunda – *güçlü*[3] ve – ahlâken – *güvenilir* olarak nitelemesi, onu tanımamasına rağmen – karakteristik yapısını – çok iyi analiz ettiği, asıl üzerinde durmak istediğimiz üçüncü sahnede kendini göstermektedir.

(Şuayb'ın) iki kızından biri: Babacığım! Onu ücretli olarak tut. Çünkü ücretle istihdam edeceğin en iyi kimse, güçlü ve güvenilir olandır, dedi. (Şuayb) dedi ki: "Bana sekiz yıl çalışmana karşılık şu iki kızımdan birini sana nikâhlamak istiyorum. Eğer on yıla tamamlarsan o senden bir lütuf olur. Yoksa sana sıkıntı vermek istemem. İnşallah beni iyi kimselerden bulacaksın". Mûsâ şöyle cevap verdi: "Bu seninle benim aramdadır. Bu iki süreden hangisini doldurursam doldurayım, bir düşmanlığa uğramayacağım. Söylediklerimize Allah vekîldir" dedi.[4]

Safûra ismiyle müsemmâ olduğu bildirilen kızın babasına: *"Gerçekten ücretle tutacağın en hayırlı kimse, güçlü ve güvenilir olan bu adamdır"* sözü, birçok manayı içeren özlü bir ifadedir. Çünkü kızın zikrettiği bu iki önemli nitelik, bir müddet sonra yapılması öngörülen uzun süreli *sadakat sözleşmesi*nin gerçekleştirilmesinde bağlayıcı olacaktır. Ayrıca bu sözleşmenin belirlenen süresi Hızır (a.s)'la yaptığı ilim yolculuğuna benzer ikinci bir terbiye ocağı niteliğini taşıyacaktır. Nitekim her iki durumda da kendi hayatına uyarlayacağı önemli şeyler öğrenmiştir.

Kaynaklar kızının talebi üzerine harekete geçen Şuayb'in, uzun süre aralarında kaldığı Medyen'lilerle aniden çıkagelen Mûsâ (a.s) arasında fark yapabilecek düzeyde yüksek kültürlü, insan sarrafı bir peygamber olduğunu söylerken, kızlarının Mûsâ hakkında övgü dolu sözleri onun düşüncelerini kuvvetlendirip kaynaşmalarını sağladığını bildirmektedir. Hz. Mûsâ teklifi kabul edip arzulanan sözleşme sağlanınca Yüce Allah'ı bu sözleşmenin şahidi tutmuştur:

Dedi ki; "Bu seninle benim aramdadır. Bu iki süreden hangisini doldurursam doldurayım bir kötülüğe uğramam. Söylediklerimize Allah vekildir.[5]

Mûsâ (a.s) bu açıklamaları yaparken temiz fıtratın istikametinde hareket ederek, şahsiyetinin olgunluğunu ve sözleşen kişilerin göstermeleri gereken titizlik ve açık sözlülüğü izhar etmiştir.

Her ne kadar kaynaklar Şuayb (a.s) ile Mûsâ (a.s) arasında karara bağlanan sekiz veya on yıllık sözleşmeyi – mehir kabilinden olması hasebiyle – fıkhî bir sözleşmeye bağlamakta iseler de, neticede söz konusu akdin vefa ve sadâkatle yerine getirildiği haktır. Kelimullah, Hızır (a.s)'ı aramaya kalkıştığında nasıl ki uzun yıllarını vermeyi göze aldıysaydı, yine ayrı bir sahnede sunulan bu şartlı sözleşmeyi de kısa sayılmayan, on yıl gibi bir zaman çerçevesinde, sadâ-

3 Bazı kaynaklar, Safûra'nın babası Şuayb'e Mûsâ'yı "*güçlü ve güvenilir*" olarak nitelemesinden kasdın beden gücü olduğu kadar, olayın seyri itibarıyla "fikrî güç" olarak da anlaşılabileceğini yazmaktadır. (En-Nâsırî, Muhammed El-Mekkî, *Et-Teysîr Fî Ehâdîs'it-Tefsîr*, Dâru'l-Garb El-İslâmî, Beyrut 1985, c. 4, s. 508); Yine bazı kaynaklarda ve muteber peygamberler tarihi kitaplarında yüksek edeple birlikte Mûsâ (a.s)'ın "fikrî gücü"nü teyid eden haysiyetli bir davranış sergilediğini öğrenmekteyiz. Şöyle ki; Mûsâ'ya zevce olacak olan kız kendisini babasının yanına gitmek üzere çağırmaya geldiğinde, birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Önden giden kızı Mûsâ takip etti. Fakat giderlerken, esen rüzgâr, genç kızın elbisesini vücuduna yapıştırıp hatlarını belli edince, Mûsâ (a.s) onun o halinden rahatsız oldu. Ona bakmamak için, yüzünü bir kez ondan başka tarafa çevirdi, bir kez de gözünü yumdu ve: *"Ey Allah'ın kulu kadın! Sen benim arkamdan yürü ve yol tarif et! Biz yabancı kadınlara bakmayan bir kavimdeniz"* diyerek peşinden gelmesini söyledi. Bu davranış her halükârda "fikren sağlam ve dolayısıyla da güvenilir" kimselerin adeti olsa gerek. (El-Cevzî, Abd Ali bin Cum'a El-Arûsî, *Tefsîr Nûru's-Sekaleyn*, Müesseset'üt-Târîhi'l-Arabî, Beyrut 2001, c. 5, s. 325).

4 Kasas 28/26-28.

5 Kasas 28/28.

kat ve vefayla tamamlamıştır.

Bu günümüzde kişilik zaafları yüzünden sıkça bozulmaya yüz tutan – gerek ailevî gerekse toplumsal – sözleşmeler için model teşkil eden asil bir davranıştır. Elmalılı Hamdi Yazır, Mûsâ (a.s)'ın bu davranışına ilişkin: *"Büyük insan, verdiği sözü tutar. Belirtilen de bunu kanıtlamaktadır"* demekle yetinmektedir.

Ayetlerde ayrıca, baba, kız ve damat adayından oluşan üçlü dialogta sosyal hayatta sıkça karşılaşılan bir duruma dikkat çekilmektedir. İnsanların en güvenilenleri olan iki peygamber bile, bir iş konusunda sözleşirken, ilerde karşılaşabilecekleri muhtemel durumları da hesap ederek baştan her şeyi açıkça konuşup karara bağladıkları görülmektedir.

Safûrâ'nın dilinden dökülen *"muktedir ve güvenilir"* ifadesi, esasen günümüzde de herhangi bir iş için görevlendirilen kimselerde aranması gereken niteliklere vurgu mahiyetindedir. Maksat, insanoğlunun ilâhî rızaya muvafık yapacağı işlerinde devam ve istikrarın sağlanmasıdır. Nitekim toplumdaki çözülme ve dengesizlikler ancak bu ikisinin veya bunlardan birisinin yokluğu ile ortaya çıkmaktadır. Bu iki niteliğin bir arada bulunması halinde, samimiyetle yapılan bütün iş ve muameleler, Kur'ân'ın ifadesiyle; **"Allah işini güzel yapanları sever"**[6] ayetinin müjdesine mazhar olurken, ayni zamanda böyle kimselerin ecir bakımından da nasiplenecekleri bildirilmektedir.[7]

Konumuzu büyüklerimizin dilinden dökülen şu manidar satırlarla noktalayalım:

"İnsana sadâkat yaraşır görsede ikrah

Yardımcısıdır doğruların Hazreti Allah".

6 Bakara 2/195.
7 Hûd 11/115.

Üsküdar

Üsküdar yamacında bir misafir evi
Konuk ediyor dostça gelenle gideni
Mütevazi sokağın müstesna erenleri
Cennet Baba ve Hüdâyî hazretleri

Derya gönüllerin huzur-u manevîleri
Kucaklıyor yakın uzak demeyenleri
Allah dostlarının sınırsız sevenleri
Cûşa gelir vecd ile aşkın neferleri

Üsküdara vurulmuş ecdadın mühürleri
Tarih kokar medrese, cami ve hazireleri
Vâlide ve Mihrimah sultanın zarif mabetleri
Şefkatle kucaklar secdeye varan müminleri

Boğazda keyifle oynaşan dalgaların esintileri
Okşar Üsküdar'da boydan kıyı ve köşeleri
Eksilmez mavi sularında süzülen gemileri
Hayrete düşürür bakınca yerli ve ecnebîleri

Topkapı'dan gelir Kızkulesi'ne gülle sesleri
Fatih'in şanlı fethini müjdeler at kişnemeleri
Kanûnî, Sultan Ahmed ve Yavuz'un şaheserleri
Üsküdar'a teveccüh eder devlerin heybetleri

Sabah vakti kulakları okşar ezan nağmeleri
Gündüz görülmeğe değer tarihi köşeleri
Gecenin Ahmed-i biçareye ısrarlı telkinleri
İlham verir sadra Üsküdar'ın kadim güzellikleri

Ahmet Hasan Bahadır

Bizim Olan Değil, Verdiğimiz Bizimdir

Ahmet Güler

Herşeyin farklı bir boyut kazandığı bu asırda, kavramların sadece kavram olarak kaldığı ve ne anlam ifade ettiğinin anlaşılmadığı bir zaman diliminde böyle bir başlık. Zor bir meseleyi daha da zorlaştırmak değil derdimiz. Gözler önünde olan hakikati birkez daha söylemek. Zenginlerin zekatlarını bile vermemekte ısrarcı olduğu bir zamanda infaktan konuşmak...

Herşeyin maddiyat üzerine kurulduğu, yaşamın tek gayesinin bu olduğunun benimsendiği bir dönemde Allah için vermek...

Zor bir mesele. Sözümüz iman ehline zaten. Allah cc de iman ehline sesleniyor zaten.'Sana iyilik yolunda ne harcayacaklarını sorarlar. İhtiyacın fazlasını (infak edin) de' (Bakara 219)

Hayatını sadece tüketmeye endekslemiş bu devrin insanları olarak zaten o ihtiyaç listesi hiç bitmediki fazlasını verelim. Ehli dünya olanlar, dünyalık yarışına girerler. Ev, araba, mal çokluğu ile övünme ile ömür tüketirler. İşte en büyük ahmaklık budur. Birincisi, ölünce tüm malı elinden gidecek. İkincisi, bütün malı elinden gitmesine rağmen hepsinden hesaba çekilecek.

Gerçek mümin, sadece dünya hayatı için yaratılmadığının farkındadır.
Gerçek mümin, nasıl ki namazsız olamaz ise, müsrif, bencil ve cimri de olamaz. İlla büyük bir servete sahip olmak lazım değil Allah yolunda vermeye. Her iman ehli imkanına göre verir. Eline geçen beş cent'i infak ederek ihlas ve samimiyete göre beş cent'in milyonları geçtiği yarışta yerini alır.
Gerçek mümin, bu yarışın dışında kalamaz.
' Bir dirhem yüzbin dirhemi geçti' buyurdu Efendimiz sav.
Ashabı kiram sordu. Nasıl olur Ya Rasullah ?
' Adamın iki dirhemi vardı. Birini yani malının yarısını infak etti. Diğer adam zengindi. Malının içinden yüzbin dirhem infak ettti.' (sav)
Gerçek mümin bilirki infak, malın geçmişini gösteren bir göstergedir. Malını helal ve temiz olduğunu anlamak isteyen nereye harcadığını seyretsin yeter.
Gerçek mümin Allah cc kendilerine nimet verdikçe kibirlenip şımaran, bu nimetleri O'nun yolunda harcamayan gafillerden olamaz.
Gerçek mümin bilirki malından vermekle bişey eksilmez.
Gerçek mümin toplayıcı değil, dağıtıcıdır.
Gerçek mümin bilirki verdikçe hem malı hem de kendi değerlenir.
Gerçek mümin bilirki verdikleri ansızın karşısına dikilecek olan ölüme karşı bir son nefes selameti ve teminatı olabilir.
Gerçek mümin bilirki bize verilen beden, can ve mal ebedi elimizde kalacak değildir. Muhakkak bir gün hepsi ile vedalaşacağız. Hem de aniden.
Gerçek mümin bilirki mümini kafirden iman ayırır. Mümini münafıktan ayıran ise infaktır.

Hasılı uzun bir yola gitmekteyiz. Gittiğimiz yerde bize yol ışığı olacak, selamete çıkaracak ihlasla verdiklerimizdir. Bizden çıkıp giden ya da malımızı eksilten bişeymiş gözüyle bakış, bir bakış değil, tam aksine körlük üstüne körlüktür. Hakikat o ki elimizde ki mallar bize ait değil. Hepsi birer emanettir. O yüzden gerçekten bize fayda verecek,mutlaka hayr namına karşımıza çıkacak ve gerçekten bizim olanlar, Allah için verdiklerimiz. Bu yüzden gölümüzü ve elimizi vermeye alıştırmalı, kısacık hayatımız için de bize verilen emanetleri, emaneti veren yolunda harcamalıyız.
Selam olsun **Gerçek müminlere**

İmanı Gür Genç
-1-

Nureddin Yıldız

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kitabımız Kur'an-ı Kerim'in yüz on dört sûresinden birisi Kehf Suresi'dir. Kehf Suresi, defalarca duyduğumuz, "ashabı kehf" diye bildiğimiz bizden önceki nesillerin mü'minlerinden bir gruba ait önemli bir olayın anlatıldığı mübarek bir sûredir.

Hepimiz gayet iyi biliriz ki kitabımız Kur'an-ı Kerim, sıradan bilgilerin bulunduğu bir kitap değildir. Beş, on tane Müslüman'ın anlatıldığı bir olayı, kıyamet gününe kadar camilerde, evlerde, medreselerde, mezarlıklarda ibadet maksadıyla milyarlarca kere okunacak olan bir surenin içerisinde Allah, herkesin sıradan düşünüp konuşabileceği bir şey olsaydı herhâlde anlatmazdı. Bugün bizim yarın da bizden sonraki kuşakların üzerinde derin derin düşünmeleri gereken büyük bir olayı, Allah kitabımız Kur'an-ı Kerim'de bize anlatmaktadır.

Bildiğimiz bir olayı ben çok kısa bir üslupla özetleyeyim. "Ashabı kehf" dediğimiz bu Müslüman grup, İsa aleyhisselamdan sonraki dönemde Roma İmparatorluğu'nun hegemonyası altındaki bir yerde Allah için bir şeyler yapmaya çalışan grubun adıdır. İsa aleyhisselamın getirdiği tevhid dini, Roma'nın işkencesine tabi tutulmuş, kimsenin "Allah birdir" demesine izin verilmiyordu. Böyle bir dönemde, sarayda işleri iyi olduğu, görevleri ve imkânları bulunduğu hâlde bir grup Müslüman, Roma İmparatorluğu'nun "Allah birdir" mesajına, İsa aleyhisselamın tevhid inancına baskı yapmasına karşılık, devlet adamlarının da bulunduğu eyalet valisinin, imparatorun vesairenin bulunduğu bir ortamda ayağa kalktılar ve tevhid inancını, "Allah birdir" inancını haykırdılar.

Bu herhangi bir filmin senaryosu değil. Kitabımız Kur'an-ı Kerim'in yüz on dört sûresinden bir tanesinin adının bu olacağı kadar konu olmuştur. Ayağa kalkıp "Biz Allah'a iman ediyoruz, Allah'tan başkasına da inanılmaz, siz bu insanları niye şirke zorluyorsunuz" diye haykırdılar. Elbette böylece yürüyen ve işleyen bir sisteme çomak soktular. Bunların vücutlarının parça parça edileceğini herkes anladı. Bunlar bir yolunu bulup şehirden kaçtılar. Bir dağa çıktılar, dağdaki bir mağaraya sığındılar. Hem korktular hem de Rabb'lerine teslim olacak teslimiyeti gösterdiler.

Burada akılla, kimyasal veya fiziksel bir laboratuvar testiyle test edemeyeceğimiz bir şey oldu. Nedir o? Bu insanlar şirke ve zulme isyan edip dağa çıktılar. Öldürüleceklerini, işkence yapılacağını biliyorlardı ama Allah'a teslim oldular. Rabb'imiz, onların bu teslimiyetini samimi gördü, kabul buyurdu ve insanoğlunun laboratuvarda test edemeyeceği, kimsenin planlayıp yapamayacağı bir şey oldu. Bunlar çok yorgun oldukları için mağarada uyuyakaldılar. Fakat uykuları tam üç yüz yıl devam etti. Üç yüz yıl hiç uyanmadılar. Ölmediler, çürümediler.

Tekrar ediyorum. İçimizden "acaba iki yüz doksan sekiz sene olabilir miydi" gibi bir şey geçse bir ayeti inkâr etmiş oluyoruz. Fatiha Suresi'ndeki "hamd âlemlerin Rabb'i Allah'a mahsustur" ayetine ne kadar inanıyorsak ya da ne kadar inanmamız gerekiyorsa, bu adamların –altı, yedi kişilik küçük bir

gruplar- o mağarada hiç uyanmadan üç yüz yıl uyumadıklarına da iman ediyoruz. Belki biz onar günden, üç yüz çarpı on diyerek bir sene, iki sene sürdü zannederiz. Böyle zannetmeyelim diye Allah Teâlâ, bunu o kadar açık söylüyor ki "güneş takvimiyle üç yüz yıl, ay takvimiyle üç yüz dokuz yıl" buyuruyor. Şu saatten, şu saate kadar diye neredeyse saat veriyor.

Uyanmadılar, acıkmadılar, çürümediler, kokuşmadılar. Üç yüz yıl o şekilde uyudular. Üç yüz yıl sonra bunlar uyandılar, Allah uyandırdı. O üç yüz yıl esnasında Roma İmparatorluğu da Hıristiyanlığa geçti, her yer Hıristiyan oldu. Bunlar "Hıristiyanlık hak din" dedikleri için kaçtılar, uyandıklarında her yer Hıristiyan'dı. Bir sebeple tekrar şehre döndüler.

Şehirde bunlara değişik bir muamele yapıldı. Üç yüz yıl önce giyindikleri elbiseler üzerlerinde, yanlarında üç yüz yıl öncesinin parası var. Parayı fırıncıya uzattılar, fırıncı şaşırdı: "Bu parayı nereden çaldınız siz" dedi. "Bu eski imparatorluklardan kalma bir para" dedi. Bir senelik, on senelik, yirmi senelik, "gençliğinde kazandı da ihtiyarlığında kullanıyor" diyecek kadar da bir zaman değil, üç yüz yıl…

Uygarlıklar değişmiş, şehirler yıkılmış yeniden kurulmuş, dünya yeniden kurulmuş. Bunlar akşam yatıp sabah kalkmış gibi uyanmışlar. Birbirlerine de -Kur'an'dan öğreniyoruz- "Çok uyuduk, her hâlde uyuduğumuz bir günü bulmuştur" demeye başlamışlar. "Çok uyuduk" diyorlar, gözleri falan kamaşıyor. Üzerlerinden üç yüz tane yıl geçmiş.

Bu olaydan sonra bunları yakalıyorlar. Bu olayı da tarih kitaplarından öğrendikleri için "zamanın birinde böyle birileri mağaraya sığınmıştı…" bir masal gibi bu olayı biliyorlar. İnsanlar gidip bunları bulmaya çalışıyorlar. Ellerini öpelim, türbe yapalım filan diye merak ediyorlar. Derken Allah Teâlâ bunların ruhunu kıyamet günü dirilmek üzere kabzediyor. Bunlar üç yüz sene üzerine ölüyorlar. İnşallah Allah, onlarla kucaklaşacağımız cennete bizi de koyar da kimmiş bu adamlar görürüz.

A ve B noktaları olmak üzere iki noktaya vurgulama yapacağız, onun için bu Kehf Suresi'nin şu bahsedilen olayına temas ettik. Kur'an-ı Kerim'de bu uzun uzun anlatılıyor. Ben kısaca özetleyiverdim.

Kardeşlerim, Asıl meseleyi zikredebileceğimiz A maddesi; o dönemde Roma İmparatorluğu'nun yönetimi altındaki topraklarda, devlet sisteminde insanlar "Allah öldükten sonra nasıl diriltecek ki? Boş ver yaşıyorsan yaşa bu dünyada, öldün mü kurtulursun, çürür gider, kaybolursun" diye düşünüyordu. Güya dindar olanların bile diriltilme şüpheleri vardı.

Allah, mezara girmiş insanları -aradan asırlar, binlerce sene geçmiş olsa bile- diriltmeye gücünün yettiğini ispat edecek bir deneyi insanlara gösterdi. Bunu da bu gençlerin üzerinden yaptı.

Bu "ashabı kehf" dediğimiz o mağara insanlarının başına gelen olay, Allah'ın insanları kıyamet günü diriltmekte zorlanmayacağının, onun için zor bir iş olmayacağının belgesidir. Bu, A maddesidir.

Ama B maddesi, bugün burada bizim kulaklarımızın içinde seslendirme cihazı gibi kalacak bir mesajdır. İmparatorun karşısına dikilip "sen kim oluyorsun? Yerlerin göklerin Allah'ı var" deyip zalime zulmünü haykıran, bu uğurda hayatını feda etmeye hazır olan ve bu samimiyetin ciddiyetini de şahidi Allah olduğu için gösteren, yaptıklarının provokatör eylem olmadığını, heyecana gelip bağırıp çağırıp sonra da "özür dileriz, yanlış oldu" diyen tiplerden olmadıklarını Allah bildiği için, Kur'an-ı Kerim'in, Ümmeti Muhammed'in kıyamete kadar okuyup amel edeceği bu büyük kitabın yüz on dört bölümünden birinin ismi ve suresinin içini dolduran konu oldular.

Allah Teâlâ, üç yüz yıl bir mağarada uyutulup Allah'ın kıyamet günü kullarını diriltmesinin zor olmayacağını belgelediği eylemin aktörleri olan bu insanları tanıtırken, bu bahsettiğimiz olayları anlatmaya başlamadan önce Kur'an diyor ki:

"Onlar, Rabb'lerine iman etmiş gençlerdiler." (Kehf, 13)

Dikkat ediniz! Bu B noktası annelere-babalara, öğretmenlere-muallimlere, delikanlılara Kur'an dozajında bir mesajdır. Allah bir şey anlatacak, "geçmiş ümmetlerin içinde mü'minlerden bir grup vardı" demiyor. "Onlar Rabb'lerine iman etmiş gençlerdi" diyor. Rabb'lerine iman etmişlerdi.
Biz de onların hidayetini artırdık.

Kalplerine heyecan verdik. Kalktılar imparatorun karşısında: 'Bizim Rabb'imiz göklerin ve yerin Rabb'idir. O'ndan başkasını biz ilahımız kabul etmeyiz' dediler ve herkesin önünde secde ettiği imparatoru ayaklar altına attılar." Kur'an: "Eğer biz, bu millet gibi 'sayın imparator' diye sana saygı gösterirsek sapıtmış oluruz. Biz göklerin ve yerin sahibi olan Allah'tan başkasına ilah demeyiz" dediklerini söylüyor. (Kehf, 14)

Faiz Kazanç Mı, Hüsran Mı...

Sezayi Çabuk

Kur'an-ı Kerimde bizim dünya ve ahret hayatımızı yönlendiren bazı kavramlar vardır.Bunlardan biri MÜFLİHUN;Yani ebedi olan ahiret hayatında kurtuluşa erenlerdir.Alemlerin Rabbı olan ALLAH cc. yarattığı kullarının kurtuluşa erenlerden olması için peygamberler göndererek nelere dikkat etmeleri gerektiğini bildirmiştir.Hayatını bu ilahi davete göre tanzim edenler kurtulacaktır.Bunun tersi ise MUHSİRUN;Yani ebedi olan ahiret hayatında hüsrana uğrayanlardır.Hayatını ilahi davet peygamber çağrısına göre değil,nefsinin istek ve arzularına göre yaşayanlar ahirette hüsrana uğrayacaklardır.

İlk insan Adem babamız ve Havva annemizi yaratan Rabb'imiz onları cennete

koyarak;

"Ey Âdem! Sen ve eşin, cennette yerleşin. Oradan (oradaki yiyeceklerden) dilediğiniz yerden bol bol yeyin. Ve bu ağaca yaklaşmayın yoksa zalimlerden olursunuz."(Bakara-35)diye ikaz etmişti.

Müflihundan olabilmek için emredileni yapmak,yasaklananı da terk etmek gerekiyordu.Yaklaşılması yasaklanan ne ağacı idi,yasaklanan meyve hangi meyve idi bunun önemi yoktu.Önemli olan Allah cc ın yasağının çiğnenmiş olması idi.

"Fakat şeytan, ikisinin (ayağını) oradan kaydırdı. Böylece ikisini de içinde oldukları şeyden (ni'metten) çıkardı. Ve: Birbirinize düşman olarak (dünyaya) inin. Sizin için (belli) bir zamana kadar yeryüzünde oturma ve faydalanma (geçimini temin etme) vardır." dedik.(Bakara-36)

Cennette yasağın çiğnenmesi,emre uyulmaması nasıl insanlığın atasını oradan çıkardı.zorluk,meşakkat,acılarla dolu imtihan dünyasına inmesine sebep oldu ise bu dünyada ilahi emirlerin ve yasakların çiğnenmesi de insana imtihanı kaybettirecek ve onun ebedi mutluluk yurdu olan Cennete dönmesine engel olacaktır.

Faiz de Allah cc ın, Adem as a, YAKLAŞMAYIN dediği yasağın benzeri bir yasaktır.Bize düşen bu konuda mazeret aramak çıkış yolu araştırmak değil,

İŞİTTİK VE İTAAT ETTİK diyerek faizden uzak durmaktır.Çünkü kanatta her şeyi bir denge üzere yaratan Allah cc.gerek ferdi gerekse toplum olarak huzurun barışın sosyal adaletin varlığını , maddi imkanların,zenginliğin insanlar arasında paylaştırılması şartına bağlamıştır.Faiz ise servetin bir kısım zenginlerin elinde toplanmasına sebep olurken bir kesimi de gittikçe yoksullaştırmaktadır. Böylece arada devamlı açılan bir uçurum olmaktadır.

FAİZ MALI VE SERVETİ ARTTIRMAZ

"Allah faizi mahveder, oysa sadakaları bereketlendirir. Allah günahta ve inkârda direnen hiç kimseyi sevmez." (Bakara-276)

Kuşkusuz yüce Allah'ın azabı ve va'di doğrudur. Faizle muamele gördüğü halde, içinde bereket, huzur, mutluluk, güven ve sükunet adına birşey kalan bir toplum görmemiz mümkün değildir. Yüce Allah faizi eritir. Bu pis uygulama bulunduğu topluma kıtlık ve bedbahtlıktan başka birşey kazandırmaz. Görünürde bir refah, üretim ve gelir kaynağı bolluğu göze çarpabilir; ancak bereket, gelir kaynaklarının kabarıklığından ziyade güven içinde bu kaynaklardan güzellikle

yararlanmadadır. Bugün ise bu ilahi ölçü göz ardı edildiği için dünya, sıkıntı, dehşet ve ızdırap içinde çalkalanmaktadır. İnsanlık sürekli öldürücü savaşların tehdidi altında sabah-akşam soğuk savaş gerginliği ile yatıp-kalkmaktadır. Anarşi ve terör bütün insanlığı tehdit altına almaktadır.Günbegün hayat, insanların sinirleri üzerinde bir ağırlık meydana getirmekte böylece ne malında, ne ömründe, ne sağlığında ne de gönül huzurunda bereket yüzü görmemektedir.

Zorunlu (zekat) ve gönüllü olarak verilen sadakalarda temsil edilen dayanışma ve yakınlaşma esasına dayanan, şefkat, sevgi, hoşnutluk ve hoşgörü ruhunun egemen olduğu, sürekli Allah'ın fazlı ve sevabı gözetildiği, O'nun yardımına ve sadakayı ziyadesiyle arttırdığına sonsuz güvenin olduğu toplum huzur toplumudur. Evet bu esaslara dayanan bir toplumun, fert ve topluluğun mallarını, rızıklarını, sağlıklarını, güçlerini, kalbi güvenlerini ve gönül huzurlarını hiç şüphe yok ki yüce Allah bereketlendirir.

Beşerin pratiğinde bu gerçeği görmeyenler, görmek istemeyenlerdir. Çünkü, görmemek işlerine gelmektedir. Ya da bilerek ve kasden gözlerinin önüne bulanık sapıklık perdesini geren, iğrenç faiz düzeninin kurulmasındayararlarıbulunanbuyüzdengerçekleri görmekten kaçınanlardan başkası bu gerçekleri görmezlikten gelemez.(Fi zılali-l Kur'an-Bakara-276.ayet tefsiri)

" İnsanların mallarında artış olsun diye verdiğiniz herhangi bir faiz, Allah katında artmaz. Allah›ın rızasını isteyerek verdiğiniz zekâta gelince, işte zekâtı veren o kimseler, evet onlar (sevaplarını ve mallarını) kat kat arttıranlardır."(Rum-39)

Faiz ile ilgili hükümler,peygamberlik yıllarının sonuna doğru ve Mekke'nin fethi sıralarında nazil olmuştur.Hatta halka duyurulması ile ilk uygulaması da Veda Haccına rastlamıştır.Bu sıralarda da Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'a razı oldum." (Maide, 5/3) âyeti gereğince İslâm dininin ikmal dönemleri yaşanıyordu. . Önce Âl-i İmrân Sûresi'ndeki "Ey iman edenler kat kat katlanmış olarak faiz yemeyin!.." (Âl-i İmrân, 3/130) âyeti, sonra da işte bu âyetler nazil oldu.

Bu bize gösterir ki, faizin ortadan kaldırılması bir tekâmülü ve gelişmişliği hedef tutmaktadır. Sistem olarak faizin yer aldığı bir toplum düzeni, henüz tam anlamıyla istenen düzeyde mükemmel hale gelmemiş demektir ve mükemmel bir toplum düzeni ortaya koyamayan millet ve kavimlerden de faiz kalkmayacaktır.

Dine ve inanca bağlı ahlâkları yükselmemiş, sosyal yardımlaşma ve dayanışması sadece sözde kalmış, sosyal yapıları kuvvet ve tahakkümden kurtulup kardeşliğe varamamış olan toplumlar faiz belasından kurtulamazlar, kurtulmadıkça da gerçekten Allah rızası olan ahlâk olgunluğunu ve sosyal düzen sağlamlığını bulamazlar, kamu yararı ile kişisel çıkarların çatışmasını ortadan kaldıramazlar. Herhangi bir toplumda faizsiz yaşanamayacağı inancı yayılmaya ve faizin meşru olduğuna çareler aranmaya başladı mı, orada çöküntü ve çözülme baş göstermiş ve cahiliyet devrine doğru dönüş başlamıştır.

Bugünkü insan toplumlarının faiz belasından kurtulabilmesi, ciddi ve sağlam bir toplum düzeni kurmalarına bağlıdır. Fakirlik azalıp sosyal yapıdaki düzelme ilerledikçe faizler kendiliğinden düşecek ve bir gün gelip ortadan kalkacaktır. Fakat faiz devam ettikçe de servetler tekelleşmeden kurtulmayacak ve fakirlik azalmayacaktır.

Genel bakış açısından bakıldığında günümüz dünyasında faizin ortadan kaldırılması bir ideal olarak düşünülmeye başlanmış ise de, doğrusu hâl-i hazırdaki eğilimler henüz tamamıyla ortadan kaldırılması değil, aşağı çekilmesi konusunda yoğunlaşmaktadır.

İşte bütün dünyanın henüz gerçekleştiremediği bu ideoloji, Allah tarafından İslâmî toplum düzeninde gerçekleşmişti. Bu suretle Kur'ân ve İslâm dini, halihazırdaki bütün beşeriyete dahi en yüksek bir tekamülün ilhamını sunacak bir aydınlık kitap, bir ilâhî kanundur. Toplumun iktisat düzenini güven altına almak için, hayır yolunda infakı genelleştiren toplumlar, fakirliği ortadan kaldırmayı en önemli hedef kabul ederler. Bunun aksine mal bölüşümünde faiz usullerini ön planda tutan toplumlar da servette tekelleşme ile fakirliğin yaygınlaşmasını hedef tutarlar. Faizci, borç verip faiz alabilmek için daima bir muhtaç gözetir. Ve her faiz bir bedel verilmeden alınan açık bir fazlalık olduğu için, ihtiyaç sahibinin ihtiyacını hafifletecek yerde onun emeğini ve üretimini karşılıksız gasp eder, dolayısıyla borç yükünü daha da ağırlaştırır ve gerçekte o toplum faizcilere çalışmış olur. Fakir fukara kısmı ne kadar dürüst ve faziletli olursa olsun o toplumun dışına itilmiş ve yabancı durumuna sokulmuş olur. Bu da o toplumu durmadan ihtilâllere sürükler.

İlâhî rahmet, zenginlerle fakirlerin yaratılış sofrasından samimi bir yardımlaşmayla nimetlenmelerini gerektirirken, bunun aksine hareket eden ve karşılarında fakirlik olmadan nimete eremeyeceğini sanan toplumlar, hiçbir zaman ızdıraptan ve ihtilâl sancıları

çekmekten kurtulamazlar. Böyle mal bölüşümünde faizi alışkanlık haline getiren toplumun fertleri için faiz, tiryakilerin afyonu gibi hasret duyulan bir ihtiyaç halini alır. O zaman gerçekten faziletli sermaye sahiplerinin de bundan sakınmaları zorlaşır. Hepsi ister istemez bu çarkın dişleri arasında ezilir gider.

Faiz , mal üretecek hayatları kurt gibi yiye yiye bitirir, nihayet sermayelerin de batmasına sebep olur. Halbuki sadakalar ecir, hayat ve bereket olur. Ve Cenab-ı Allah, haramı helal tanımakta ısrar eden çok kâfir, çok günahkâr kimselerin hiç birini sevmez. O tövbe edenleri sever, onlardan razı olur. Faiz ise pek kâfirane ve pek günahkârane bir iştir. (bk. Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini, ilgili ayetlerin tefsiri)

Veda haccı esnasında adeta ümmetine vasiyet eden efendimiz sav: "...Cahiliye faizi de kaldırılmıştır. Faizlerimizden ilk kaldırdığım faiz Abdulmuttalib bin Abbas'ın faizidir. O tamamıyla geçersiz kılınmıştır…' buyurarak faiz ile ilgili hükmü de ortaya koymuştur.

Ayrıca faizin gerek ferdi gerekse toplumu helake sürükleyen konulardan biri olduğunu da şöyle açıklamaktadır

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

"Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

'Helak edici yedi şeyden uzak durunuz!' buyurdu.

Sahabeler:

—Ya Rasulallah! Onlar nelerdir? dediler.

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

1) 'Allah'a şirk koşmak,

2) Sihir yapmak,

3) Haklı olmanın dışında Allah'ın haram kıldığı nefsi öldürmek,

4) Faiz yemek,

5) Yetimin malını yemek,

6) Düşmanla karşı karşıya iken savaştan kaçmak ve

7) Zinadan korunmuş saf mü'min kadınlara zina iftirasında bulunmaktır!' buyurdu."

(Buhari 2615, Müslim 89/145,)

Rabb'imiz , koymuş olduğu ölçülere uygun bir hayat yaşamayı,böylece dünya ve ahret saadetine kavuşmayı nasib etsin.Müflihun zümresine dahil olmak dileği ile.

Ressam Haklı

Bir zaman vardı ya tarih-i mukaddes modası...
Yeni yaptırdığı köşkün büyücek bir odası
Mutfakta eski resimler ile hep süslensin
Diye ressam aratır hayli zaman bir zengin.
Biri peyda olarak ‚Ben yaparım' der, kolunu
Sıvayıp akşama varmaz, sekiz arşın salonu
Sıvar ama ne sıvar...Sahibi der:
-Usta bu ne?
Kıpkızıl bir boya çektin odanın her yerine!
-Bu resim, askeri basmakta iken Firavun' un
Kızıl Deniz yarılıp geçmesidir Musa' nın
-Hani Musa, be adam?
-Çıkmış efendim karaya
-Firavun nerde?
-Boğulmuş.
-Ya bu kan rengi boya?
-Kızıl Deniz, a efendim yeşil olmaz ya bu da!
-Çok güzel levha imiş, doğrusu şenlendi
oda..!

Mehmet Akif Ersoy

Abdurrahim Karakoç

Bir Sayı Bir Şair

Hakan Baran

Şair ailenin şair evladı. Şiirlerin dertli rahminden doğan, şiirlerin dertli şairi. Memleketin ahvalini şiirine her dem yansıtmış bir dertli. İlk şiirlerini yakanlardan...

Dönemin kokuşmuş düzenlerini hicveden, düzen kurucularına karşı öfkesini dizelere nakşeden bir Anadolu haykırışı... Bu jaykırışın beslendiği hâli, kendisi, şöyle özetlemiştir;

"Şiir yazmaya küçük yaşlarda başladım. Zaten bizim oralarda her genç şiir yazar.

Benimle şiire başlayanlar, yalnızlıktan, yardımsızlıktan dökülüp gittiler. Bana gelince: Sağolsunlar, iktidarların ve muhalefetin irikıyım politikacıları, ihtilâl cuntacıları, "bilimsel" cüppeliler, entellektüel züppeler, millî soyguncular, sosyete parazitleri, sermaye sülükleri, zulüm-işkence makineleri, adalet katleden hukukçular, dalkavuklar, üç kağıtçılar v.s. hep bana yardımcı oldular. Şiir malzememi veren onlar, öfkemi bileyen onlar oldular. Yardımlarını inkâr etmiyorum, fakat teşekkürde etmiyorum."

Kısa bir dönem siyasete de girmiş ve ayrılmış olan Karakoç, bu dönem sorulduğunda şöyle cevaplandırmıştır;

"Allah rızası için girmiştim, Allah rızası için ayrıldım"

Şairin Mihriban adlı şiiri, Türk Halk Müziği türünde bestelenmiş ve klasikler arasındaki yerini almıştır.

Geride birçok eser bırakan Karakoç'un en çok satan kitaplarından biri, şiir kitabı olan "Vur Emri" adlı kitabıdır.

1932 yılı, Maraş ili, Ekinözü doğumlu olan şair, 1958-1981 yılları arasında memuriyette bulunmuş, 1985 yılından vefatına kadar da gazetecilik yapmıştır. 2012 yılında Hak'ka yürüyen Karakoç tam manasıyla bir Anadolu haykırışıdır.

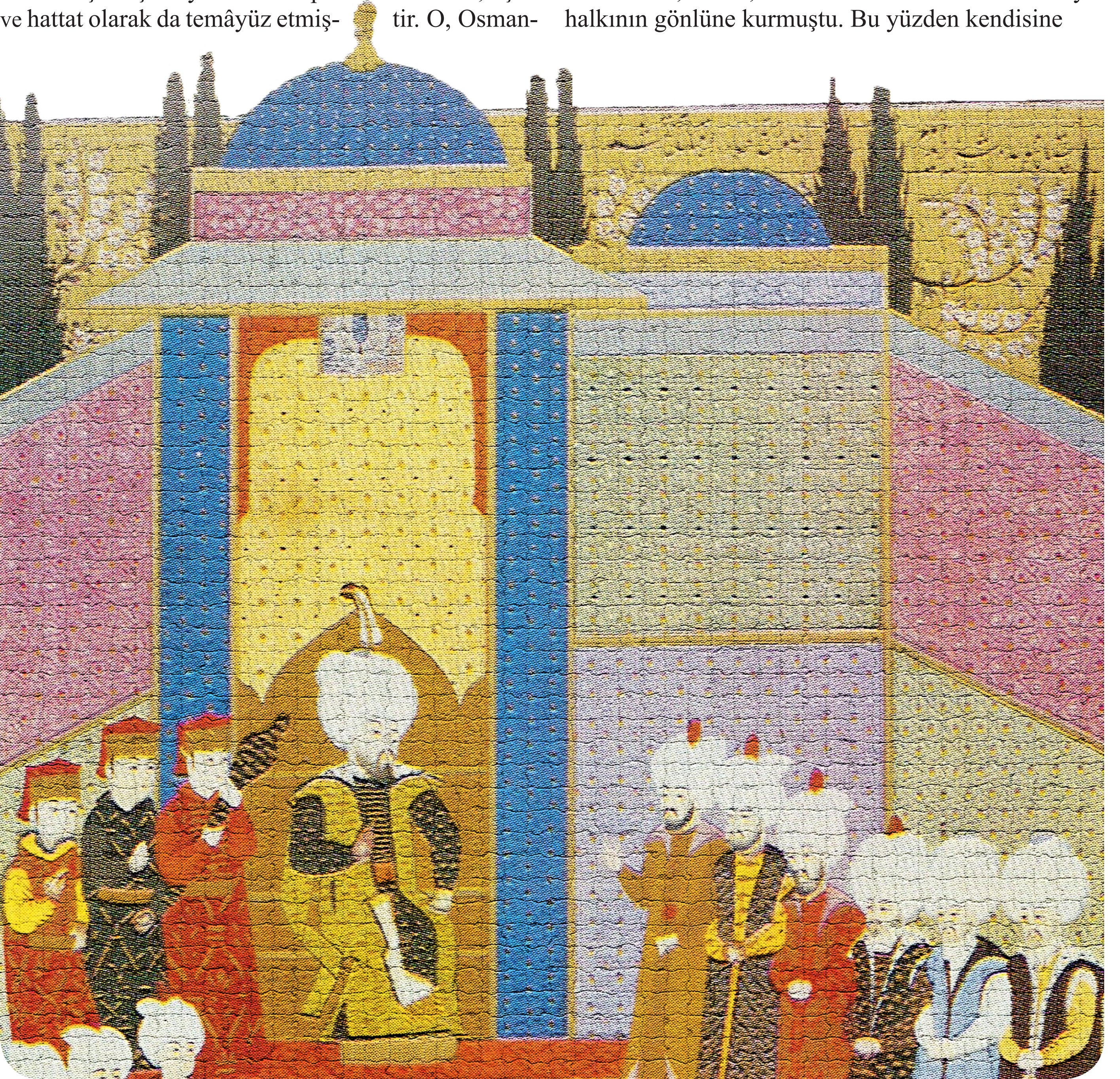
Mekânı cennet olsun.

Abdurrahim Karakoç

Ahlâk, Fazîlet ve Adâlet Dolu İdâresiyle Halkının Gönlünde Taht Kuran

Sultan II. Bâyezîd Han

Sultan II. Bâyezîd Han-I Velî (1448-1512) Sekizinci Osmanlı pâdişâhıdır. Küçük yaştan itibaren büyük bir ihtimamla yetiştirilmiş, henüz yedi yaşında iken Hadım Ali Paşa'nın nezâretinde Amasya vâliliğine tâyin edilmiştir. Böylece üstün bir devlet adamı olarak yetiştirilmesi sağlanmıştır. II. Bâyezîd Han, üstün bir devlet adamı olduğu gibi, aynı zamanda san'atkâr bir mizaç ve şahsiyete de sahipti. Bestekâr, şâir ve hattat olarak da temâyüz etmiştir. O, Osmanlı sultanlarının en âlimlerinden biridir. Zîrâ şehzâdeliğinde, sadece fennî ilimleri tahsîl etmekle iktifâ etmemiş, mânen de büyük zâtların üstün terbiyeleriyle yetişip olgunlaşmıştır. Ebu's-Suûd Efendi'nin babası Muhyiddîn-i ıskilibî gibi devrin birçok evliyâsının teveccühlerini kazanmış, onların tasarruf, himmet ve duâlarını almıştır. Birçok hayır müessesesi kurarak, asıl tahtını, ahlâk, fazîlet ve adâlet dolu idâresiyle halkının gönlüne kurmuştu. Bu yüzden kendisine

"velî" sıfatı verilerek "Bâyezîd-i Velî" diye anılagelmiştir. O'nu bu makâma, yâni zâhirî ve bâtınî sultanlığa yücelten ihlâs ve takvâsıydı. Nitekim çıktığı seferlerde elbise ve papuçlarına sıçrayan tozları toplattırırdı. Bunların vefâtından sonra yanaklarının altına konmasını vasıyet etmiş, böylece Hazret-i Peygamber -sallâllâhü aleyhi ve sellem-'in hadîs-i şerîfindeki müjdeye nâil olmak istemiştir.

Bâyezîd-i Velî, 1481 yılında pâdişâh olduktan sonra, saltanatının ilk 14 yılını kardeşi Cem Sultan ile uğraşmakla geçirdi. Bu durum da, hıristiyanlık âlemine karşı belli ölçüde âtıl davranmasını îcâb ettirdi.

Sırf bu tavır bile, Bâyezîd-i Velî'nin dirâyeti, ileri görüşlülüğü kadar, O'nun ne derece İslâmın istikbâli endişeleriyle dolu idealist bir şahsiyet olduğunu göstermektedir. Yaptığı teklîfe red cevabı alan Cem Sultan, -birçok büyük meziyetlerine rağmen- idârî mes'elelerdeki dirâyetsizliği sebebiyle ağabeyi II. Bâyezîd Han ile neticesiz kalan uzun mücâdelelere girişti. Ağabeyinin hikmet dolu nasîhatlerine ve mâkûl teklîflerine râzı olmadı.

Bu durumda, Cem'i kullanmak sureti ile Osmanlılar'a karşı bir haçlı seferi açamayacağını anlayan Papa ınnocent-VIII, O'na hıristiyanlık teklifinde bulundu.

Diğer yandan haçlılar tarafından İslâmiyet aleyhine kullanılmak istendiğini anladığı zaman Cem Sultan'ın Cenâb-ı Hakk'a yaptığı niyâz, ondaki dînî kemâli göstermeye kâfîdir.

Cem'in vefâtından sonra Sultan Bâyezîd Han, hâricî siyâsetini daha hür bir zemine oturtmak imkânına kavuştu. Ayrıca, ülke içerisinde de büyük bir îmâr hamlesine girişti. İstanbul'un yedi tepesinden biri üzerine oturtulan o muhteşem Bâyezîd Câmii'ni, mîmâr Kemâleddîn'e inşâ ettirdi. Bu câmînin temeli, 1501 senesinde atılmış, külliyesi ile beraber beş senede tamamlanmıştır.

II. Bâyezîd-i Velî'nin, vakfiyye, külliye, şifâhâne ve hayrât hizmetlerinin yanında İslâmî ilimlere ve kültüre verdiği ehemmiyet de çok büyüktür. O'nun devri, Osmanlı kültür ve medeniyetinin temellerinin atıldığı bir zamandır. Meşhur İtalyan mîmâr ve ressam Leonardo de Vinci, II. Bâyezîd'e mektup yazıp İstanbul'daki câmî ve diğer eserlerin plân ve projelerini bizzat yapmayı teklif edince, bu mektub Kubbealtı vezirleri arasında sevinç uyandırmıştı.

Târihte; ilmi, tâkvâsı, merhameti, vakarı ve hilmi ile meşhûr olan Bâyezîd-i Velî, ulemâ ve evliyâya çok hürmet gösterirdi. O'nun bu istikamette kullandığı husûsî bir bütçesi vardı. Bununla ilim ve irfân erbâbını eser vermeye teşvîk ederdi. Sultan'ın bu himâyesi, İstanbul'u bir ulemâ şehri hâline getirdi. Sultan Fâtih devrinde başlamış olan ilmî çalışmalar, Bâyezîd-i Velî'nin ince anlayış ve zekâsı ile inkişâf etmiş, diğer İslâm memleketlerindeki âlim ve âriflerle de alâkadar olunmuştu. Herat'ta bulunan Molla Câmî Hazretleri ile Buhâra'daki Nakşibendî dergâhının şeyhi ve müridlerine şahsî mülkünden maaş bağlamıştır. Hâce Ubeydullâh Ahrâr Hazretleri'nin oğlu Hâce Abdülhâdî'yi İstanbul'a dâvet etmiş ve çok ikrâmda bulunmuştur.

II. Bâyezîd, Osmanlı sultanlarının en büyüklerinden biri olduğu halde, değeri lâyıkı ile takdîr edilememiş bir şahsiyettir! Bunun sebebi, kardeşi "Cem Sultan"a karşı, O'nun hazin âkıbeti dolayısıyla duyulan umûmî bir acıma hissidir! Bir diğer sebep de, babası Fâtih Sultan Mehmed Han gibi uzun asırlar boyunca nâdiren zuhûr eden devâsâ bir şahsiyetten sonra hükümdar olmasıdır. O'ndan, babasının açtığı fütûhât yolunda yürüyerek "Batı Roma"nın başlanmış olan fethini ikmâl etmesi bekleniyordu. Ancak, başta "Sultan Cem" vak'ası olmak üzere, alevî menşe'li "fiahkulu" isyânı gibi 143 vak'alar, bu umûmî arzuyu gerçekleştirmesine imkân bırakmamıştır. Böyle olmasaydı, O'nun da babası Fâtih Sultan Mehmed Han ve oğlu Yavuz Sult tan Selîm Han gibi fütûhâtçı olacağı muhakkaktı. Nitekim bütün bu gayr-i müsâid şartlara rağmen, O'nun zamanında parlak zaferler de kazanılmıştır. Bunlardan biri olan "Abdina" (Kırbova) zaferi, dâsitânî bir muzafferiyettir. Değerli bir akıncı kumandanı olan Şâir Yakup Paşa, Sultan'ın emriyle ‹stirya içlerine akınlar yapmış geri dönüyordu. Ellerinde birçok ganîmet ve esir bulunmaktaydı. Akıncılar, Kırbova önlerine geldiklerinde büyük bir düşman ordusu ile karşılaştılar. Askerlerinin yorgunluk ve azlıklarına rağmen Yakup Paşa, harbe mecbûr kalarak kendilerinden sayıca kat kat üstün düşman ordusuyla âdetâ bir meydan muhârebesi yaptı ve Allâh'ın yardımıyla şiddetli bir taarruz neticesinde düşmanı tamamen perîşân etti.

Aşkların En Gerçeği ALLAH AŞKI

Cüneyd Varol

Aşk şiddetli sevginin adıdır. Aşk, bir şeyi aşırı derece sevmek, ona tutulmak, onsuz yapamamak, hep onu düşünmek, onunla gülmek, onunla ağlamak, ancak onunla sevinip üzülmek, onsuz mutlu olamamaktır.

İnsan, aşkı ya mecazi kullanır ya da hakiki.

Mecazî aşk, fanilere gönül bağlamaktır. Hakiki aşk ise, Allah'ı sevmektir. Bazen mecazî aşk, hakiki aşka vesile olur.

Cenâb-ı Hak, kendi sevgisinin nasıl kazanılacağını her devirde peygamberleri vasıtasıyla kullarına bildirmiştir.

Peygamber Efendimiz (S.A.V) şöyle buyurur: "Allah Teâlâ kıyamet gününde "Benim için birbirlerini sevenler nerede? Onları gölgemden başka gölge bulunmayan bir günde Arşın gölgesinde gölgelendireceğim." buyurur." (Müslim Birr ve Sıla, 161)

Âyet-i kerîmelerde şöyle buyrulur:

"Kim Rasul'e itaat ederse, Allâh'a itaat etmiş olur…" (en-Nisâ, 80)

"(Rasûlüm!) De ki: Eğer Allâh'ı seviyorsanız Bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Âl-i İmrân, 31)

Bizi Allâh'ın sevgisine, muhabbetine götürecek olan yegâne yol Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu aleyhi ve sellem)dir. Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu aleyhi ve sellem)'e muhabbet, Allâh'a muhabbet; O'na itaat, Allâh'a itaat; O'na isyan, Allâh'a isyan sadedindedir.

Cenâb-ı Hakk'ın sevgisine nâil olabilmek için, Peygamber Efendimiz'in hayatını kendi hayatımızda tatbik etmeye gayret göstermeli ve O'nu her şeyden daha çok sevmeliyiz ki bu aşk'a vasıl olabilelim.

Bu yolun büyükleri der ki:

"Ey mârifet yolcusu! Bu yolda; sabırsızlığı sabırla; unutkanlığı zikirle; nankörlüğü şükürle; isyânı tâatla; cimriliği cömertlikle; şüpheyi yakîn ile; riyâyı ihlâs ile; ısrarı tevbeyle; yalanı doğrulukla; gafleti tefekkürle değiştirmedikçe mesafe alamazsın!.."

Bütün bunların tam tecellisi için ise en çok dikkat edeceğimiz hususların başında helâl gıda gelir. Çünkü helâl lokma, vücutta hikmet, ilim ve mârifeti besler, gönülde Allah aşkı, Allah şevki ve sevgisini uyandırır. Bu da, mârifetullahı yani Allah aşk'ını artırır. Harama bulaşan gönül ise, hiçbir zaman mârifet zevkini tadamaz.

İmam Gazâlî -rahmetullâhi aleyh- buyurur ki:

"Dünyada mârifet zevkine varamayan, âhirette müşâhede tadını alamayacaktır. Kişi dünyada kazanıp bedelini ödemediği bir şeye âhirette nasıl sahip olabilir ki?!. Burada herkes neyi ekmişse âhirette onu biçecektir. Herkes yaşadığı gibi ölecek ve öldüğü gibi dirilecektir. İşte dünyada mârifete, yani Hakk'ı tanıyıp mûcibince amel edebilmeye ne kadar muvaffak olmuş ise, âhirette onun nimetine o derecede nâil olacaktır."

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri, Aşk'ı yani muhabbeti tohuma, mârifetullahı da güneşe benzeterek buyurur ki:

"Bizim vazifemiz, içlerdeki fânî alâkaları temizlemek ve gönle muhabbet tohumu ekmek, ekilmiş olanları da hakikat zemzemiyle sulayıp yeşerterek mârifetullah güneşiyle bir ihlâs fidanı hâline getirmektir."

Rivâyete göre İsa -aleyhisselâm-, teninde alacalar bulunan ve iki şakağı da çökmüş bir şahsa rastladı. O şahıs, üzerindeki hastalıklara aldırmayarak:

"–Yâ Rabbi! Sana sonsuz hamd ü senâlar olsun ki, mahlûkâtın pek çoğunu müptelâ kıldığın dertten beni halâs eyledin!.." diyordu.

İsa -aleyhisselâm-, muhatabının idrak ve fikriyatının kemâlini yoklamak maksadıyla ona:

"–Ey kişi! Allah'ın senden giderdiği hangi dert var ki?!." dedi.

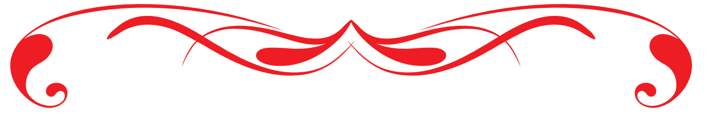
Hasta şöyle cevap verdi:

"–Ey Rûhullah! En fecî hastalık ve belâ, kalbin Hak'tan gâfil ve mahrum olmasıdır. Şükürler olsun ki Allah Teâlâ, beni bundan muhafaza buyurmuştur. Zira ben Cenâb-ı Hakk'ın kalbime verdiği aşk-ı ilâhî ve mârifetullah lezzetinin neş'esi içindeyim. Onun dışındaki dünya nimetlerini görmüyor ve hissetmiyorum bile."

Cenâb-ı Hakk'ın sevgisine ve bu aşk'ın zirvesine nâil olabilmemiz için,bizlerde Peygamber Efendimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem)in hadîs-i şerîfleriyle yolumuza ışık tutan sözlerini hayatlarımıza tatbik edeceğiz.

Peygamber Efendimiz -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Cenâb-ı Hakk'ın şöyle buyurduğunu bildiriyor:

"Kulum kendisine farz kıldığım şeylerden daha sevimli herhangi bir şeyle Bana yakınlık kazanamaz. Kulum Bana (farzlara ilâveten işlediği) nâfile ibadetlerle durmadan yaklaşır. Nihayet Ben onu severim.

Usandım Gayrı

Kaçma ufuklardan güneş doğarken
Işığa bir mana vermeyi dene
Bulutsuz göklerden rahmet yağarken
Sırların sırrına ermeyi dene!

Seher vakti yatmak; söyle nasıl şey?
Gün doğarken batmak; söyle nasıl şey?
Ahireti satmak; söyle nasıl şey?
İçi dolu bir hayat sürmeyi dene!

Gizli izle; aman gülü incitme
Manayı sezerken yok olup gitme
Ekşi ye yut amma; yüzün ekşitme
Güllerden gülleri dermeyi dene!

Sen yan dost sözüyle; sözün yakmasın
Her gidilen yöne kalbin akmasın
Gözün baksa bile gönlün bakmasın
Yollara yakutlar sermeyi dene!

Bırak sahte dünya onların olsun
Bu asılsız hülya onların olsun
Takva bizim; riya onların olsun
Heva defterini dürmeyi dene!

Her gören bakmıştır; bakmayan bilmez
Bir bütünü izler; parçaya bölmez
Bakanlar unutur görenler ölmez
Bakmaktan ziyade görmeyi dene!

Mef-ûn
M.Furkan Uzun

Kulumu sevince de Ben onun (âdeta) işiten kulağı, gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı, akleden kalbi ve konuşan dili olurum. Ben'den her ne isterse, onu mutlakâ veririm. Bana sığınırsa, onu korurum." (Bkz. Buhârî, Rikāk, 38; Ahmed, VI, 256; Heysemî, II, 248)

Diğer bâzı hadîs-i şerîflerde de Rasûlullah -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyor:

"Allah, takvâ sahibi, gönül zengini ve kendisini ibadete vererek şan ve şöhretten uzak duran, nefsinin ıslâhı ile meşgul olan kulunu sever." (Müslim, Zühd, 11)

"Dünyaya karşı zâhid ol, ona rağbet gösterme ki, Allah seni sevsin. İnsanların ellerinde bulunan şeylere karşı zâhid ol, onları isteme ki, insanlar da seni sevsin." (İbn-i Mâce, Zühd, 1)

"Allah -celle celâlühû- çok hayâlı ve çok gizlidir. Bu nedenle hayâyı ve örtünmeyi sever." (Ebû Dâvûd, Hammâm, 1/4012)

"Allah, bir toplulukla gece yolculuğuna çıkan ve o toplulukta bulunanlara uykunun en tatlı olduğu ve başlarını yere koyup uyudukları bir zamanda kalkıp Allâh'a yalvarıp yakaran ve Allâh'ın âyetlerini okuyan kimseyi sever."(Nesâî, Zekât, 75)

"Allah, (bir şey) satarken, alırken, borcunu öderken ve borcunu alırken müsâmaha gösteren kulunu sever ."(İmâm-ı Mâlik, Muvatta', Büyû, 46)

"Allah Teâlâ, eskiden beri gelen kardeşliğe devam etmeyi sever." (Deylemî, Müsned, I, 154)

"Allah -celle celâlühû-, hamdi sever. Hamdi kendisi için zikir, kulları için de âhiret azığı eylemiştir." (Deylemî,Müsned, I, 155)

"Allah -celle celâlühû-, ehlini geçindirmek için çalışıp kazanan mü'min kulunu sever." (Deylemî, Müsned, I, 155)

"Allah Teâlâ, çeşitli imtihanlara tâbi tutulup da çok çok tevbe eden mü'min kulunu sever." (Ahmed, I, 80, 103; Deylemî, Müsned, I, 156)

"Allah Teâlâ, seksen yaşında gibi olgun davranan yirmi yaşındaki genci sever. Yirmi yaşındaymış gibi davranan altmış yaşındaki kimseye de buğzeder." (Deylemî, Müsned, I, 156)

"Allah Teâlâ güzel ahlâkı sever." (Deylemî, Müsned, I, 156)

"Allah -celle celâlühû-, bir iş yaptığında sağlam ve güzel yapan kişiyi sever." (Deylemî, Müsned, I, 157)

"Allah katında en sevgili kul, âilesine en faydalı olan kimsedir." (Süyûtî, el-Câmiu's-Sağîr, I, 9)

"Allah Teâlâ cömert ve ihsan sahibidir, cömertliği sever ve yüksek ahlâkı da sever." (Süyûtî, el-Câmiu's-Sağîr, I, 60)

"Allah Teâlâ tevbe eden genci sever." (Süyûtî, el-Câmiu's-Sağîr, I, 65)

"Allah Teâlâ, gençliğini Allâh'ın tâatinde geçiren genci sever." (Süyûtî, el-Câmiu's-Sağîr, I, 65)

"Allah Teâlâ duâda ısrâr edenleri sever." (Süyûtî, el-Câmiu's-Sağîr, I, 65)

"Allah Teâlâ, kulunu helâl peşinde koşmaktan yorulmuş vaziyette görmeyi sever." (Süyûtî, el-Câmiu's-Sağîr, I, 65)

Peygamber Efendimiz'in güzel ahlâkından ibâret olan hayatını yaşayabildiğimiz nisbette Cenâb-ı Hakk'ın Aşk'ına muhabbetine nâil oluruz. Allâh'ın sevgisi gönüllerimizde yer etmeye başlar. Rızâsına muvâfık hareket edildiği müddetçe de bu yakınlık artar.

Son söz olarak Cenâb-ı Hakk'a şu hadîs-i şerîf ile ilticâ edelim:

"Allâh'ım, Sen'den Sen'i sevmeyi, Sen'i seven kişiyi sevmeyi, Sen'in sevgine ulaştıran (sâlih) ameli isterim." (Tirmizî, Deavât, 72) Âmîn!

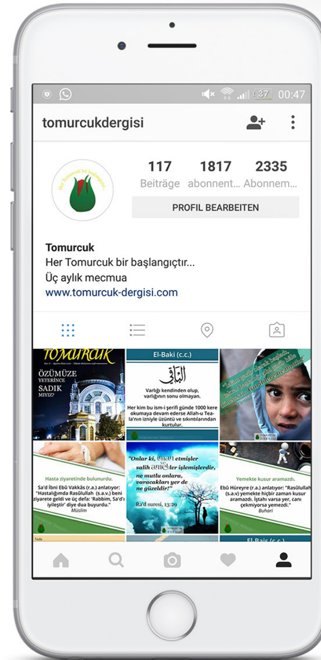
Selam ve Dua İle...

Bizleri Sosyal Medyadan takip etmeyi unutmayın...

Yakında Youtube ile sizlerleyiz!

Aalen Fatih Camii

EĞLENCE

Ailece

29.10.2016 | **20:00**

Spielarena

Hans-Sigmund-Straße 62
73434 Aalen-Fachsenfeld

Giriş ücreti: 3€

Islamische Gemeinschaft Millî Görüş Regionalverband Stuttgart Ortsverein Aalen e. V.
Ulmerstraße 104 | D-73431 Aalen
T +49 7361 360647
www.mgaalen.de | www.igmg.org

Württemberg Bölgesi
Aalen Fatih Cami

IGMG

Kaynakça

Âdem Saraç
- http://www.fast-growing-trees.com/blog/wp-content/uploads/2015/06/TreeRoots.jpg

Ahmet Güler
- http://www.hd-background.com/wp-content/uploads/2016/07/flower-hd-photos.jpg

Ahmet Hasan Bahadır
- http://4.bp.blogspot.com/_jwYEZwlAQoc/TGPfeZMNeyI/AAAAAAAAAAU/lLS11iOi6lE/s1600/kizkule-si_gece.jpg
- http://www.freepik.com/free-vector/hanging-ramadan-festival-lamps-with-mosque-silhouette_870885.htm

Cüneyd Varol
- http://img0.de.ndsstatic.com/wallpapers/238a6ac81e2d5e923d5677b190db09c1_large.jpeg
- http://www.freepik.com/index.php?goto=74&idfoto=782830&term=ornament

Emin Uzun
- http://thiswallpaper.com/cdn/hdwallpapers/154/butterfly%20grass%20dew%20drops%20wide%20hd%20wallpaper.jpg

Hakan Baran
- http://www.tded.org.tr/images/content/eb10_20140513101258.jpg

Kardeş Katli
- http://www.freepik.com/free-photo/old-paper-texture_945837.htm#term=pergament&page=1&position=1

M. Emin Yıldırım
- http://www.freepik.com/index.php?goto=74&idfoto=868730
- http://www.freepik.com/index.php?goto=74&idfoto=944942
- http://i.vimeocdn.com/video/522855470_1280x720.jpg

M. Yaşar Kandemir
- https://www-cdn.law.stanford.edu/wp-content/uploads/2015/03/stanford-criminal-justice-center-sc-jc-58-1700x809.jpg
- http://www.freepik.com/free-vector/egyptian-pyramids_803655.htm

Necmi Atik
- https://tbn57.files.wordpress.com/2015/04/kabe-20.jpg
- http://www.freepik.com/free-vector/torn-papers-with-clips-pack_836274.htm

Nureddin Yıldız
- http://suffagah.com/wp-content/uploads/2015/06/ramazan-istikrar.jpg

Seyhan Büyükcoşkun
- http://www.wallpaperhd.pk/wp-content/uploads/2015/08/digital-world-earth-wallpaper.jpg

Sezayi Çabuk
- http://i.kinja-img.com/gawker-media/image/upload/t_original/fwviaerazgevucu5jw1x.jpg
- http://www.freepik.com/free-vector/grey-damask-pattern_753356.htm

Islamische Gemeinschaft Millî Görüş Regionalverband Stuttgart Ortsverein Aalen e. V.
Ulmerstraße 104 | D-73431 Aalen
T +49 7361 360647
www.mgaalen.de | www.igmg.org

WÜRTTEMBERG
AALEN

IGMG